

Arrest

nr. 218 412 van 18 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...), in de stad Jeddah, in Saoedi-Arabië. U heeft de Eritrese nationaliteit, u bent etnisch Saho, en u bent moslim. U kan Arabisch spreken en lezen. De talen Tigrinya en Saho spreekt u enkel. In Jeddah, bent u tot het tweede middelbaar naar school gegaan. U mocht geen verdere studies doen omdat u een vreemdeling was. Na uw schoolperiode, kon u wel een opleiding doen in automechanica, maar u heeft nooit gewerkt in Saoedi-Arabië. U heeft tot het jaar 1994 in de stad Jeddah gewoond. Op de leeftijd van ongeveer zeventien jaar keerde u, samen met uw familie, terug naar Eritrea, gezien uw vader geen werkvergunning meer had in Saoedi-Arabië. In Eritrea, vestigde u zich, samen met uw familie in de wijk Akriya, van de stad Asmara. In het jaar 1995 werd u gerekruteerd voor de militaire dienst, en ging u voor een militaire opleiding naar Sawa. U was in de derde rekruteringsronde. Na uw training, werd u aangesteld in de stad Barentu, in de zoba Gash

Barka, in divisie 161. U werkte er als bewaker voor generaal Filipos Woldeyohanes, een hooggeplaatst generaal in het Eritreese leger. U bestreed ook de jihadisten die zich in Gash Barka ophielden. In het jaar 1998, bij de start van het Eritrees- Ethiopisch conflict, werd u aangesteld in de stad Um Hajer. U diende er een grenspost met Ethiopië te bewaken. Minder dan een jaar later, werd u aangesteld in Abu Janal, en bewaakte u er de Eritrees-Soedanese grens. Nadien verbleef u nog in de steden Emni Haile, Mendefera, Halhale en Dbarwa. In het jaar 2000 werd u aangesteld in de wijk Kehawta, in Asmara. U werkte er als bewaker, en diende er ook vrachtwagens te laden en lossen. In het jaar 2001, huwde u met E.L.M. (...). U heeft met haar vier kinderen. In het jaar 2003, werd u aangesteld in het kamp May Serwa, niet ver van de stad Asmara. U werkte er in de landbouw, en u kweekte er bloemen. U transporteerde de bloemen ook naar Asmara. Daarnaast was u ook chauffeur van uw oversten, namelijk kapitein W.M. (...) en kolonel W.H. (...).

In het jaar 2010, heeft u, als chauffeur, een aantal maal soldaten vervoerd die binnenlandse arrestaties dienden uit te voeren. De personen die ze arresteerden waren vooral deserteurs. Zij werden terug naar het kamp May Serwa meegenomen, en er opgesloten in de gevangenis van May Serwa. Kapitein W.M. (...) had de leiding over deze missies.

In het jaar 2015, werd u aangesproken door ene W.B. (...). Deze stelde u voor om voor hem te werken als chauffeur. Hij zei u dat u vooral naar het kamp Sawa diende te rijden. Enkele maanden later, belde W.B. (...) u opnieuw op en zei u om naar Asmara te komen. Jullie spraken af aan het Totalbenzinstation. In Asmara, regelde hij voor u een paspoort, maar hield dit zelf bij. U heeft uw paspoort nooit gezien, of in uw handen gehad, tot drie dagen voor uw vlucht, in de maand december van het jaar 2018. Enkele dagen later, nog steeds in het jaar 2015, belde hij u opnieuw op en zei u hem op te zoeken buiten het kamp, op straat, voor de eerste missie. Jullie gingen niet naar Sawa, maar naar Soedan, om daar personen de arresteren. Deze personen waren vooral van de Eritrese oppositie. Voor u vertrok, drukte W.B. (...) u op het hart dat alles wat u meemaakt geheim is, en dat u discreet moet blijven, omdat u anders gevaar zou lopen. U geraakte in paniek, en sindsdien was u zeer angstig. Na deze missie, ging u nog zeker vijf keer naar Soedan om opposanten te arresteren. U verbleef er telkens ongeveer een maand, of langer. Wanneer u niet in Soedan verbleef, verbleef u bij uw familie in Asmara. U bleef chauffeur tijdens deze missies, tot uw vertrek uit Soedan, op 20 december 2018.

Aan het einde van het jaar 2016, leerde u uw tweede vrouw kennen, genaamd A.I.A. (...). U leerde haar kennen tijdens één van de missies in Soedan. Tijdens deze missie, verbleef u ongeveer een maand in Khartoem. U had in deze periode ook seks met A. (...), net toen zij in haar vruchtbare periode was. Zij vond het beter om te huwen, omdat de kans groot was dat zij zwanger was. U had aan W.B. (...) uw paspoort gevraagd om A. (...) te kunnen huwen, maar deze weigerde uw paspoort af te geven. Hij was niet akkoord met het huwelijk. Uiteindelijk gaf hij u een kopie van de eerste bladzijde uit het paspoort. U huwde A. (...) een paar dagen later. Op 10 oktober 2017 werd uw dochter geboren, genaamd N. (...). U liet uw dochter in Soedan registreren op 10 november 2017, opnieuw met behulp van de kopie van uw paspoort.

In de maand juni van het jaar 2018, ging u opnieuw op missie naar Soedan. Er waren problemen aan de grens tussen Eritrea en Soedan, en u merkte dat W.B. (...) bedrukt was. U keerde niet meer terug naar Eritrea, en verbleef bij uw vrouw A. (...), in Khartoem. Drie dagen voor uw vertrek uit Soedan, vroeg W.B. (...) u om hem naar de luchthaven te brengen. Toen u bij hem aankwam, moest hij nog even naar de badkamer. U zag zijn koffer staan, en besloot uw paspoort eruit te nemen. U verborg het paspoort onder uw kleren. U bracht hem nadien naar de luchthaven. Nadat W.B. (...) vertrokken was, keerde u terug naar huis, en overdacht u uw opties om te kunnen deserteren, en uit Eritrea en Soedan te vluchten. U besprak ze met een Soedanese vriend, en daarna kocht u een ticket naar Ethiopië. U verbleef er een twintigtal dagen bij uw schoonzus, de vrouw van uw broer Z. (...), die in Nederland verblijft. Daarna regelde u een valse verblijfskaart voor België. U vertrok uit de stad Addis Abeba op 13 januari 2019, en reisde per vliegtuig naar Brussel. U werd op de luchthaven van Zaventem tegengehouden, wegens de valse verblijfskaart. U diende er ook een verzoek in tot internationale bescherming. U werd uiteindelijk in het gesloten centrum Caricole geplaatst, in Steenokkerzeel.

B. Motivering

Het feit dat u de autoriteiten poogde te misleiden met betrekking tot uw reisweg en reismotief, door valse documenten te verstrekken, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U werd immers op 14 januari 2019 tegengehouden op luchthaven van Zaventem, wegens het bezit van een valse, Belgische verblijfskaart (zie blauwe map, in het administratief dossier).

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend,

aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit, en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, niet betwist kan worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, kan immers worden afgeleid dat u met een Eritrees paspoort naar België bent gereisd (zie blauwe map landeninformatie, in het administratieve dossier). Eveneens heeft u uw Eritrese identiteitskaart neergelegd op de luchthaven, bij uw aankomst in België (zie blauwe map documenten, in het administratieve dossier). Beide documenten werden door de luchthavenpolitie ingehouden, maar kopieën van deze documenten werden aan de Belgische asielinstanties verstrekt. Het dient echter benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea. In dit opzicht dient opgemerkt, dat u allerm minst aannemelijk heeft weten te maken dat u Eritrea werkelijk illegaal heeft verlaten. U verklaarde te zijn gedeserteerd uit het Eritrese leger, en naar België te zijn gereisd, met behulp van een paspoort met uitreisvisum, dat voor u werd aangemaakt door uw bevelhebber, in het kader van uw dienstplicht (zie notities CGVS 1, p.4-6 en p.11). U stelde immers een gewoon chauffeur te zijn, die deelnam aan missies in het buitenland. U stelde dat u vermoedde dat u voor de Eritrese veiligheidsdiensten werkte (zie notities CGVS 1, p.22). Dit paspoort werd door uw overste, W.B. (...), nooit aan u getoond, en u verklaarde dit paspoort nooit in eigen handen te hebben gehad. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, verklaarde u dat dit paspoort u uiteindelijk werd afgegeven door uw overste, W.B. (...), waardoor u Eritrea kon ontvluchten (zie notities CGVS 1, p.9). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud, verklaarde u dat u het paspoort van W.B. (...) had gestolen, zodat u met behulp van dit paspoort uw dienstplicht in Eritrea kon ontvluchten (zie notities CGVS 3, p.4). U vreest bij terugkeer naar Eritrea te worden gedood vanwege uw desertie uit de Eritrese dienstplicht, en het feit dat u op de hoogte bent van geheime informatie (zie notities CGVS 1, p.21 en notities CGVS 3, p.6).

Informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het administratief dossier), vermeldt dat er bij de aanvraag van een Eritrees paspoort, in Eritrea, aanvragers een steunbrief dienen neer te leggen van de gemeente waar zij wonen, een identiteitskaart, een ingevuld aanvraagformulier, en een bewijs dat de aanvrager aan zijn of haar plichten in het kader van de nationale dienstplicht, voldaan heeft, en deze heeft beëindigd. Paspoorten worden niet uitgereikt aan personen die ingeschakeld zijn in het kader van de nationale dienst (zowel militaire als burgerlijke dienstplicht). Voorts blijkt dat de grote meerderheid van de Eritrese bevolking, die naar het buitenland wil gaan, geen exit-visum [ofte uitreisvisum] kon verkrijgen en daarom het land niet op een legale manier kon verlaten. Om Eritrea op een legale manier te kunnen verlaten is immers een dergelijk exitvisum vereist. Dergelijk visum dient aangevraagd te worden bij het ministerie van Immigratie en Nationaliteit. In beginsel worden in Eritrea enkel uitreisvisa verstrekt aan personen die ofwel hun nationale dienstplicht reeds beëindigden, dan wel personen die wettelijk vrijgesteld zijn van nationale dienstplicht (bijvoorbeeld op grond van medische motieven). Aanvragers van een uitreisvisum moeten hiertoe een identiteitskaart voorleggen, een brief vanwege de lokale administratie (Mmhdar kebabi), een bewijs van het opgegeven reisdoel, een volledig ingevuld aanvraagformulier, alsook een brief vanwege ofwel de werkgever, ofwel een bewijs van het beëindigen van de nationale dienstplicht, of een document dat aantoonst dat de aanvrager vrijgesteld is van dienstplicht. Meer algemeen worden in Eritrea voornamelijk enkel aan volgende categorieën van personen, uitreisvisa afgegeven (zonder dat de genoemde leeftijdslimieten een absolute grens uitmaken): mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen die vrijgesteld zijn van dienstplicht, personen die een medische behandeling nodig hebben in het buitenland, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden, vertegenwoordigers van de Eritrese autoriteiten met een hoge positie en hun familie, en – in sommige gevallen – aan zakenmannen en sportlui. Aan overheidskritici, familieleden van personen die Eritrea illegaal verlieten en leden van niet-erkende religieuze gemeenschappen, wordt de afgifte van een uitreisvisum geweigerd.

De restricties op de afgifte van uitreisvisa, betekent dat het voor gewone Eritrese burgers erg moeilijk is om het land op een legale manier te verlaten – zeker wanneer de persoon in kwestie nog steeds dienstplichtig is. Uitreisvisa zijn geldig voor één maand en één reis (uitreisvisa voor meerdere reizen worden niet verstrekt) en kunnen drie maal worden verlengd. Bij de afgifte van het uitreisvisum wordt niet bepaald hoe lang een persoon weg mag blijven. Het is met andere woorden bijzonder moeilijk in Eritrea om een uitreisvisum te bekomen gezien de erg strikte voorwaarden die eraan zijn verbonden (zie

informatie in administratief dossier). Aangezien u klaarblijkelijk wél de uitreiking van een paspoort én een dergelijk uitreisvisum heeft kunnen bekomen, dringt de vraag zich op hoe u dit paspoort met uitreisvisum bekwam, gegeven uw verklaringen dat u nog steeds dienstplichtig was (zie notities CGVS 1, p.5). Er kan van u, met andere woorden, verwacht worden dat u een omstandige, gedetailleerde en aannemelijk uitleg weet te geven hoe u – ondanks het feit dat u beweerdelijk nog steeds dienstplichtig was, en slechts een lage positie innam binnen het Eritrese leger, en derhalve niet in aanmerking kwam om een uitreisvisum te verkrijgen – u er tóch in slaagde om een paspoort op eigen naam te verkrijgen mét geldig uitreisvisum.

Vooreerst, dient opgemerkt, dat u uw profiel, functie en taken in het kader van uw nationale, dienstplicht, systematisch minimaliseert. Uit uw verklaringen kan immers enkel worden afgeleid dat u, voor uw komst naar België, een aanzienlijk hogere functie had binnen het Eritrese leger dan u tijdens uw drie persoonlijke onderhouden laat uitschijnen. U werd in het jaar 1995 gerekruteerd in het Eritrese leger (derde rekruteringsronde) (zie notities CGVS 1, p.17). U werd aangesteld op verschillende plaatsen, zoals Barentu en Abu Janal in de zoba Gash Barka, en ook in de stad Asmara (zie notities CGVS 2, p.9-11). Sinds 2003 was u aangesteld in het gebied voorbij Adi Abeyto (zie notities CGVS 1, p.6 en p.8). Deze plaats heet May Serwa (zie notities CGVS 2, p.12). U stelde dat er een grote bloemenkwekerij was, en ook een grote gevangenis (zie notities CGVS 1, p.5 en CGVS 2, p.12). U verklaarde dat uw functie in het kamp van May Serwa chauffeur was (zie notities CGVS 1, p.8). Gevraagd of u – naast de functie van chauffeur – nog andere functies had in het kamp, stelde u – danig vaag – dat niemand in Eritrea kan zeggen “dit is mijn taak, en ik doe niets anders” (zie notities CGVS 1, p.9). Nogmaals gevraagd of u dan andere taken had in het kamp, zei u dat u er als boer heen gebracht was, maar dat u daarna de functie van chauffeur opnam. U werd chauffeur van de leidinggevendenden van het kamp May Serwa, namelijk kolonel W.H. (...), en kapitein W.M. (...) (zie notities CGVS 1, p.8-9). U verklaarde in het jaar 2010 te hebben meegewerkt aan verschillende binnenlandse arrestaties onder leiding van kapitein W.M. (...) (zie notities CGVS 2, p.15-16). Het was de bedoeling dat u, samen met twee soldaten, deserteurs zou arresteren, nadat u informatie over hun verblijfplaats had ontvangen. Uw functie tijdens deze missies, was opnieuw chauffeur. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud, stelde u – in tegenstelling van wat u deed uitschijnen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud – slechts twee maal aan dergelijke missies te hebben meegewerkt (zie notities CGVS 3, p.15-16). In het jaar 2015, begon u te werken onder kolonel W.B. (...), opnieuw als chauffeur (zie notities CGVS 3, p.5). Deze persoon was verantwoordelijk voor buitenlandse missies, namelijk het arresteren van Eritrese oppositieleden in Soedan (zie notities CGVS 2, p.16 en CGVS 3, p.3 en p.5). U werd tijdens die missies uitgeleend als chauffeur door W.H. (...) en W.M. (...), en zij bleken niet op de hoogte van uw taken onder W.B. (...) (zie notities CGVS 1, p.14). W.B. (...) regelde daartoe een paspoort met uitreisvisum voor u, maar u kreeg deze niet te zien, tot uw vertrek uit Soedan (zie notities CGVS 1, p.5-6). U heeft voor deze persoon gewerkt tot uw vermeende desertie uit het Eritrese leger, en uw vertrek uit Soedan, in de maand december van het jaar 2018 (zie notities CGVS 3, p.4). U stelde uw land te hebben verlaten met dezelfde rang [als degene waarmee u in de dienstplicht bent gegaan], namelijk soldaat (zie notities CGVS 2, p.13).

Echter, kan uit uw verklaringen enkel worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken, dat u na 23 jaar dienst in het Eritrese leger [van het jaar 1995 tot het jaar 2018], enkel dergelijke, minder belangrijke functies heeft opgenomen, zoals gewone militair, landbouwer of chauffeur. Dit kan worden afgeleid uit verschillende aspecten uit uw relaas, zoals de kennis die u heeft over bevelhebbers en gebeurtenissen in het kamp May Serwa, door de informele contacten en privileges die u duidelijk werden toegekend, door de grote bewegingsvrijheid die u werd toegerekend, zowel in Eritrea als in Soedan; en door het grote vertrouwen dat door belangrijke bevelhebbers in u werd gesteld. Er dient vastgesteld dat zich opmerkelijke discrepanties in uw verklaringen manifesteren. U blijkt uw rol en functie binnen het Eritrese leger, en tijdens de verschillende missies waaraan u deelnam, dan ook systematisch te minimaliseren.

Wat betreft uw verklaringen omtrent de plaats waar u gestationeerd was, namelijk het kamp May Serwa, dient opgemerkt dat u zelf aangaf dat het een bloemenkwekerij was, en een geheime plaats voor de vergaderingen van hogere generaals (zie notities CGVS 1, p.7). U was chauffeur van kolonel W.H. (...) en kapitein W.M. (...) (zie notities CGVS 1, p.9), en u kon gedetailleerd aangeven op welke plaats alle verantwoordelijken [van het Eritrese regime] elkaar ontmoeten, namelijk het Total Benzinstation, in de stad Asmara (zie notities CGVS 1, p.6). Vanaf het jaar 2015, ging u werken onder kolonel W.B. (...), die zelf naar u had geïnformeerd bij uw onmiddellijke overste, W.H. (...) (zie notities CGVS 1, p.5). Zij hadden ook een screening gedaan van uw persoon, en wisten heel goed wie u was (zie notities CGVS 1, p.7).

U bleek, op uw beurt, met elk van deze hooggeplaatste figuren binnen het Eritrese leger – voor wie u naar uw verklaringen enkel als chauffeur werkte - informele contacten te onderhouden. Zo stelde u dat kolonel W.B. (...) een hooggeplaatste verantwoordelijke was die het kamp May Serwa regelmatig

bezocht (zie notities CGVS 1, p.5). Uw overste, W.H. (...), vertelde u zelf dat deze persoon steeds naar u vroeg. Uiteindelijk ging u met deze kolonel W.H. (...), samen zitten om te spreken over uw functie binnen het kamp May Serwa. Jullie deden dit op een zeer informele manier, bij het nuttigen van bier. U mocht nadien niets over het gesprek doorgeven aan anderen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opnieuw gevraagd naar deze informele omgang, zei u dat u inderdaad met W.H. (...) ging wandelen in het park, en dat hij u vertelde dat W.B. (...) een chauffeur zocht (zie notities CGVS 2, p.14). Hij gaf echter geen verdere informatie over uw werk als chauffeur voor W.B. (...), en u mocht geen verdere vragen stellen. Gevraagd hoe uw relatie was met W.H. (...), stelde u met iedereen een normale relatie te hebben. Omtrent de functie en verantwoordelijkheden van W.B. (...), dient opgemerkt dat u doorheen de eerste twee persoonlijke onderhouds, steeds liet uitschijnen dat u niets over deze persoon weet. U kon wel meer informatie vragen bij kapitein W.M. (...), waarvan u stelde dat u er een betere band mee had dan met W.H. (...). Deze persoon, W.M. (...), bleek u niet te kunnen vertellen waarvoor W.B. (...) verantwoordelijk was, en voor welk gebied hij verantwoordelijk was. Hij stelde echter wel dat deze soort personen nooit een band hebben met gewone mensen, maar een directe band met hoge verantwoordelijken (zie notities CGVS 1, p.14).

Nadat u instemde om voor W.B. (...) te werken, werd u door hem meegenomen naar de stad Asmara om voor u een paspoort te laten aanmaken. U diende hiertoe ook foto's te laten nemen. Opnieuw, wanneer u samen met W.B. (...) het ontwikkelen van de foto's afwacht, gaat u met hem thee drinken, hetgeen enkel wijst op uw informele banden met deze hooggeplaatste personen. Deze informele banden komen ook naar voor tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Zo kwam u overeen met kapitein W.M. (...) om een paar zakken cement en bloem uit een magazijn voor hem mee te nemen (zie notities CGVS 2, p.8). Deze zakken werden door W.M. (...) verkocht op de markt, in uw bijzijn. U stelde hem de vraag of het [illegaal] verkopen van dergelijke producten niet gevaarlijk was, maar u kreeg de boodschap zich niet te bemoeien met zijn zaken. Eveneens tijdens dit persoonlijk onderhoud, blijkt dat u informeel met kapitein W.M. (...) kan spreken over zijn gevangenschap (zie notities CGVS 2, p.17). W.M. (...) had immers twee maanden op een bepaalde plaats gevangen gezeten, maar u – als gewoon soldaat – bleek wel de kans te hebben om hem te vragen om welke redenen hij twee maanden was opgesloten. Uiteindelijk, wanneer u tijdens het derde persoonlijk onderhoud opnieuw werd bevestigd over uw band met W.H. (...) en uw andere oversten, stelde u een goed contact te hebben met iedereen, geen conflicten te hebben met mensen in het algemeen, en u snel aan te passen (zie notities CGVS 3, p.15).

Voorts, bleek u eveneens buitengewone privileges te genieten tijdens uw militaire dienst, zoals het onmiddellijk verkrijgen van verlof. Om het paspoort aan te vragen in Asmara, in het jaar 2015, diende u immers verlof aan te vragen aan uw oversten in het kamp May Serwa (zie notities CGVS 1, p.6). Gezien de missie een geheim karakter had, verzweeg u dat u W.B. (...) zou ontmoeten, en stelde u tijdens het aanvragen van uw verlof dat u uw kinderen wilde bezoeken. U kreeg daarop de toestemming om reeds de volgende ochtend uw verlof op te nemen. Nadat u de eerste missie voor W.B. (...) had uitgevoerd, bleef u opnieuw twee dagen thuis, voor u terug ging werken in het kamp May Serwa (zie notities CGVS 1, p.8). Verder, dient eveneens opgemerkt dat u wel degelijk promotie heeft gemaakt tijdens uw militaire dienst. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gesteld dat u reeds meer dan twintig jaar actief was in de militaire dienst, en dat u eveneens heeft gestreden tijdens de Ethiopische invasie, en gevraagd of u dan nooit enige promotie heeft gemaakt, antwoordde u dat u heel actief was op uw werk, en dat veel personen met een hogere rang het kamp [May Serwa] bezochten. Uiteindelijk, werd u gevraagd om leidinggevende te worden van de chauffeurs die voor de twee bloemenkwekerijen – de Nederlandse en de Israëlische – werkten (zie notities CGVS 2, p.13). Deze aanstellingen gebeurde door de bevelhebbers waarvan hierboven reeds werd gesteld dat u er een goed contact mee onderhield, met name W.H. (...) en W.M. (...), in samenspraak met een verantwoordelijke voor de financiën. U stelde echter – verbazend genoeg – dat deze promotie niet officieel was, omdat promotie niet op een eerlijke manier gebeurt. Promoties worden – volgens u enkel gegeven aan mensen die te veel roddelen, of informatie doorgeven. Het dient echter opgemerkt, dat u, gegeven deze promotie en uw actieve inzet, wel degelijk in de gunst stond van uw bevelhebbers. Dit wordt eveneens aangetoond door het feit dat zij voor u een paspoort met uitreisvisum hebben geregeld (zie notities CGVS 1, p.5-6). Informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – geeft immers aan dat gewone soldaten of militairen, zoals u zichzelf voordeed tijdens de verschillende persoonlijke onderhouds, geenszins van dergelijke privileges, zoals verlof, promotie, het verkrijgen van een paspoort, of informele omgang met topofficieren, kunnen genieten. Er dient dus enkel geconcludeerd dat u wel degelijk een hogere functie uitoefende dan dat u zichzelf aanmeet.

Vervolgens, kan uit de hierboven gedane vaststellingen reeds worden opgemerkt dat u een buitengewone bewegingsvrijheid had binnen Eritrea, gezien u met een groot gemak verlof bleek te kunnen aanvragen, of op informele wijze met uw bevelhebbers kon spreken. Deze bewegingsvrijheid komt ook naar voor uit de taken die u uitvoerde, vanaf het jaar 2010, onder leiding van W.M. (...). U

diende immers als chauffeur, samen met twee andere soldaten, deserteurs op te halen, en ze terug naar het kamp van May Serwa te brengen. Uit uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, blijkt opnieuw het opmerkelijke vertrouwen dat kapitein W.M. (...) in u stelde bij het uitvoeren van deze taken. U zei immers dat zij [uw oversten] u het adres van de deserteurs gaven, u meedeelden waar deze precies woonden, en u ook alle persoonlijke informatie van de deserteurs gaven, waarna u ze ging halen, samen met twee soldaten, om deze te arresteren (zie notities CGVS 2, p.16). Gevraagd hoeveel keer u dit heeft gedaan, zei u – de vraag ontwijkend – dat dit niet enkel voor u geldt, maar ook voor andere soldaten, of u nu in de gevangenis werkte of niet, en u herhaalde dat u informatie kreeg over een bepaald persoon, om deze te arresteren. U voegde eraan toe dat de meeste personen naar hun ouders gaan [wanneer ze deserteren]. Niet veel later tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, stelde u dat deze arrestaties niet uw voornaamste taak was, maar dat u ze ook mee nam, omdat u niet kon weigeren (zie notities CGVS 2, p.17). U zei dat er op een bepaald moment personen naar u toe komen en tegen u zeggen dat u een bepaald persoon moet arresteren. Zij zeggen u twee soldaten mee te nemen, zij vragen u eveneens of u alle informatie heeft [over de gedeserteerde persoon], en daarna vertrekken jullie. Het dient opgemerkt, dat uit deze verklaringen bezwaarlijk naar voren komt dat u enkel een chauffeur was tijdens deze missies. U kreeg immers het vertrouwen en de vrijheid om, samen met twee andere soldaten, de informatie over de deserteurs te beheren, ze op te zoeken, en ze daarna te arresteren. Echter beperkte deze bijzondere bewegingsvrijheid zich niet alleen tot uw taken binnen Eritrea. Deze bewegingsvrijheid komt ook naar voor tijdens uw verklaringen over uw missies en taken in Soedan, en staat duidelijk in schril contrast met het profiel dat u zichzelf aanmeet. U verklaarde immers, tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, dat u geen kennis had van de functie, rang en verantwoordelijkheden van W.B. (...) (zie notities CGVS 1, p.14). Bij de aanvang van uw eerste missie naar Soedan, werd u op het hart gedrukt dat u geen vragen mocht stellen en discreet moest blijven (zie notities CGVS 1, p.7). U mocht niet weten wie de passagiers in de wagen waren, en u mocht niet tegen hen spreken. U mocht enkel rijden, en u mocht aan niemand vertellen wat er tijdens de missies gebeurde, omdat u anders uzelf in gevaar zou brengen, en zou kunnen worden vermoord. Doch, op één van deze missies naar Soedan, in het jaar 2016, bleek W.B. (...) u opeens uit te nodigen om met hem te gaan eten. Hij stelde dat u vrije tijd kreeg van hem, en dat u – alleen - Khartoem mocht verkennen (zie notities CGVS 2, p.19). U leerde tijdens deze uitstap uw toekomstige echtgenote A. (...) kennen. U bleek eveneens de toestemming te hebben [van W.B. (...)] om de volgende dag A. (...) te bezoeken, en u bleek bovendien – in deze zelfde periode van de missie in 2016 – met haar te mogen huwen (zie notities CGVS 2, p.19-20). Zij was immers van mening dat zij zwanger was geraakt, en zij wilde zekerheid. Dat u een dergelijke vrijheid genoot tijdens deze zeer geheime missies in Soedan, terwijl u verklaarde slechts een gewone chauffeur te zijn, die bovendien van geen enkel gegeven van deze missies op de hoogte was, is dan ook danig weinig aannemelijk, en doet enkel afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vermeende profiel dat u zichzelf aanmeet. Er dient daarenboven opgemerkt, dat u verklaarde geen Soedanese verblijfsdocumenten te bezitten (zie notities CGVS 2, p.19), hetgeen het geheime karakter van de missie opnieuw in gevaar zou brengen. U stelde echter dat u, bij een toevallige controle door Soedanese agenten, deze zou meenemen naar het hotel, en uw identiteitsdocumenten zou opvragen [bij W.B. (...)]. Het dient echter opgemerkt dat deze verklaringen absoluut niet afdoende zijn. Dat hooggeplaatste officieren deze geheime missies in Soedan in gevaar zouden brengen door een onwetende chauffeur zonder verblijfsdocumenten vrij in de stad Khartoem te laten rondlopen, houdt dan ook geen steek.

Ten slotte, dient opgemerkt dat u doorheen de persoonlijke onderhouds een opmerkelijk kennis blijkt te hebben over de gebeurtenissen in de gevangenis van het kamp May Serwa. Hierboven werd reeds vastgesteld dat u een opmerkelijke vrijheid had tijdens de arrestaties van deserteurs in het binnenland. Maar u bleek eveneens zeer goed te weten wat met deze deserteurs gebeurde nadat zij door u werden gearresteerd. U stelde dat zij, nadat ze waren gearresteerd, naar de gevangnissen van May Serwa, Adi Abeyto of Karseli worden gebracht (zie notities CGVS 2, p.16). Vroeger werden ze ook naar de gevangenis van Adi Nfas gebracht, maar u zei dat deze nu gesloten is, omdat er twee personen overleden zijn. Deze personen heeft u nog naar het ziekenhuis gevoerd, maar één van hen stierf in uw auto. U verklaarde evenzeer hoe uniek u de gevangenis van May Serwa vond, en u beschreef het als een container in de grond. U gaf ook voorbeelden over personen met een - in Eritrea verboden – geloofsovertuiging die door medesoldaten werden aangevoerd in May Serwa, om te worden veroordeeld. Ten slotte, stelde u dat gevangenen in May Serwa worden gefolterd en zette u uiteen hoe een verblijf in de gevangenis van May Serwa reeds een foltering op zich inhoudt. U gaf gedetailleerd aan hoe groot de openingen zijn in de container, hoe koud het er wel niet was, en hoe de mensen er worden vastgeketend (zie notities CGVS 2, p.16). Dat een gewone chauffeur, die eveneens ook landbouwer zou zijn op de bloemenkwekerij van May Serwa dergelijke details zou kunnen geven over de levensomstandigheden, foltering en gevangenen in de gevangenis van May Serwa, is dan ook danig opmerkelijk.

Gegeven de bovenstaande vaststellingen, dient dan ook opgemerkt dat er binnen het Eritrese regime, een zeer groot vertrouwen in u werd gesteld. U ging immers informeel om met hooggeplaatste officieren, er werden u buitengewone privileges toegekend, u was tewerkgesteld in een kamp waar hoge generaals geheime vergaderingen hielden, u had een ongebruikelijke bewegingsvrijheid, en er werd voor u eveneens een paspoort aangemaakt, mét uitreisvisum. U werd dan ook door deze hooggeplaatste officieren gekozen om deel te nemen aan geheime missies in het buitenland, namelijk Soedan, hetgeen het vertrouwen dat zij in u stelden ten stelligste bevestigt. Echter, wanneer u wordt gevraagd om welke redenen men een dergelijk vertrouwen in u stelde, dient opgemerkt dat u uw rol binnen de Eritrese militaire dienst opnieuw danig minimaliseert. U bleef namelijk, tijdens de drie persoonlijke onderhouden, volharden dat u een gewone chauffeur was tijdens deze [binnenlandse en buitenlandse] missies (zie notities CGVS 1, p.8, CGVS 3, p.3), dat u maar een militair was (zie notities CGVS 2, p.14), en dat u een gewoon persoon bent (zie notities CGVS 1, p.20). Gevraagd hoe de persoon W.B. (...) u dan kende – gezien u stelde een gewoon chauffeur te zijn -, antwoordde u – in tegenstelling tot wat uit uw bovenstaande verklaringen valt af te leiden – dat u hem niet persoonlijk kent, maar dat hij regelmatig naar de plaats kwam waar u was gestationeerd [May Serwa] (zie notities CGVS 1, p.7). Gevraagd om welke redenen hij dan net u had uitgekozen om chauffeur te zijn tijdens zijn [geheime] missies, zei u dat hij [W.B. (...)] toestemming had gevraagd aan uw oversten zodat u mee kon op missie naar het kamp Sawa, waarna u uitweidde over uw uiteindelijke missie naar Soedan. Gezien u geenszins een antwoord gaf op de aan u gestelde vraag, werd u later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud opnieuw gevraagd om welke redenen hij [W.B. (...)] u had gevraagd om voor hem te werken, en u zei dat hij het u niet rechtstreeks had gezegd, maar dat u van uzelf weet dat u een harde werker bent (zie notities CGVS 1, p.12). Daarnaast, stelde u dat u ook met alle soorten voertuigen kon rijden. Ten slotte, zei u dat u wel de taal Tigrinya kon begrijpen, maar dat u deze taal niet kon lezen of schrijven. Gevraagd of u dan niet naar uw [toekomstige] taken vroeg [aan W.B. (...)], herhaalde u dat u voor hem moest rijden, maar zich nergens mee mocht bemoeien. U moest over alles dat u zag doen alsof u het niet zag. U was gekozen, maar u mocht zich nergens mee bemoeien (zie notities CGVS 1, p.13). Het is dan ook duidelijk dat in u een groot vertrouwen werd gesteld. Dat u niet zou weten, of u niet concreet kan aangeven op basis van welke criteria u zou zijn gekozen om deel te nemen aan deze geheime, buitenlandse missies, is dan ook allerminst geloofwaardig.

Gegeven het geheel van bovenstaande vaststellingen, is het dan ook duidelijk dat u tijdens de eerste twee persoonlijke onderhouden bepaalde zaken verborgen hield. Niet in het minst uw werkelijke taken en functies voor uw oversten W.H. (...), W.M. (...) en W.B. (...). Uit de persoonlijke onderhouden kan worden afgeleid dat u absoluut meer weet over het reilen en zeilen van het Eritrese regime, dan u initieel beweerde. Het is dan ook niet echt verbazend, dat u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud – opeens – stelt dat u de waarheid zal zeggen, en toegeeft dat u wel degelijk meer weet over de buitenlandse missies die u uitvoerde onder W.B. (...), en dat u meerdere missies naar Soedan heeft uitgevoerd – namelijk meer dan vijf – dan dat u tijdens de twee eerdere persoonlijke onderhouden had aangegeven (zie notities CGVS 3, p.2-3). Zo bleek u zeer goed te weten wat de functie en de rang is van W.B. (...), hij bleek een kolonel, en wist u eveneens dat hij rechtstreekse contacten had met hooggeplaatste generaals binnen het Ministerie van Defensie (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier), namelijk generaal Filiops [Woldeyohanes] en generaal Asmerom [Gerezgiher] (zie notities CGVS 3, p.3). U bleek eveneens te weten wie de passagiers waren die u vervoerde tijdens deze missies, wat hun taken waren, en wie de arrestanten waren, namelijk Eritrese oppositieleiden. Zij werden gearresteerd door medewerkers in Soedan, en daarna overgedragen aan kolonel W.B. (...), en zijn medewerkers. U stelde te weten dat deze personen, bij terugkeer naar Eritrea, zouden worden gedood. Bovendien, gaf u tijdens dit derde persoonlijk onderhoud toe dat u werd aangesteld onder W.B. (...) in het jaar 2015, maar daarna niet meer terugkeerde naar het kamp May Serwa (zie notities CGVS 3, p.3, p.8 en p.15). U bleef meerdere maanden in Soedan wonen, meestal bij uw echtgenote A. (...) (zie notities CGVS 3, p.4), en in de periodes dat u zich terug in Eritrea bevond, verbleef u telkens bij uw familie in Asmara (zie notities CGVS 3, p.8). U stelde dat, nadat u was begonnen met uw werk onder W.B. (...), kolonel W.H. (...) was overgeplaatst naar de politie-eenheid, en dat W.M. (...) gevangen werd gezet (zie notities CGVS 3, p.7-8). U wist niet waar W.H. (...) op dit moment verblijft.

Gegeven bovenstaande verklaringen die u aflegde tijdens het derde persoonlijk onderhoud, dient enkel te worden vastgesteld, dat zij het door u opgeworpen profiel, namelijk dat van een gewone chauffeur of soldaat binnen het Eritrese leger, enkel verder ondermijnen. U had immers tijdens de eerste twee persoonlijke onderhouden uitdrukkelijk gesteld niets te weten over de missies, de medeplichtigen en de arrestanten, maar tijdens het derde persoonlijk onderhoud bleek dat u over dit alles wel degelijk op de hoogte was. Het feit dat u stelde niet meer naar het kamp May Serwa te zijn teruggekeerd, geeft enkel aan dat u voltijds onder W.B. (...) was aangesteld, en niet enkel werd uitgeleend als chauffeur door W.H. (...) en W.B. (...), zoals u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde. Het dient dus vastgesteld, gegeven het geheel aan bovenstaande verklaringen, dat u wel degelijk, en met volle

wetenschap, deelnam aan missies van de Eritrese veiligheidsdiensten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien opnieuw dat er in u een groot vertrouwen werd gesteld, en dat u op de hoogte bent van zeer vertrouwelijke informatie.

Nochtans, bleef u – ook tijdens het derde persoonlijk onderhoud – volharden in het minimaliseren van uw rol en functie binnen het Eritrese regime. U bleek nog steeds niet te kunnen aangeven om welke redenen net u werd verkozen om deel te nemen aan deze geheime, buitenlandse missies, en u bleek eveneens nog steeds niet te kunnen aangeven om welke redenen in u een dergelijk vertrouwen werd gesteld. Opnieuw gevraagd om welke redenen u werd gekozen voor deze missies, en gevraagd om welke redenen deze hooggeplaatste officieren [die rechtstreekse contacten hadden met generaals van het Eritrese Ministerie van Defensie] zo veel vertrouwen in u stelden, zei u dat zij – naar uw analyse – van u gebruik hebben gemaakt, dat u een soort dekking was (zie notities CGVS 3, p.4). Wanneer jullie op missie gingen naar Soedan, dan ging u niet overal mee, maar bleef u meestal bij uw echtgenote – die u in het jaar 2016 in Soedan had leren kennen (zie notities CGVS 1, p.10). U stelde dat het voor hen een voordeel was dat u niet kon lezen, en dat u hun taal niet begreep – zij communiceerden immers in de Tigre-taal (zie notities CGVS 3, p.3) -, en u stelde dat zij u gewoon zagen als een analfabete chauffeur (zie notities CGVS 3, p.4). Een zoveelste maal werd gesteld dat er toch een reden moet zijn dat ze u zouden verkiezen om deel te nemen aan dergelijke missies, gezien de vertrouwelijkheid van deze missies, en u antwoordde dat u sowieso een goede reputatie genoot, dat u braaf en gehoorzaam was, en dat u zich nooit heeft bemoeid met hun zaken. Tenslotte, gevraagd wie u dan had aangeraden bij W.B. (...), om voor hem te werken, zei u dat niemand u had aangeraden, en dat u zelf op zoek was naar een uitweg om het land veilig te verlaten.

Andermaal, dient opgemerkt, dat u in uw verklaringen, namelijk dat u een analfabete chauffeur zou zijn en dat hooggeplaatste officieren u om die reden hadden gekozen om met hen de missies in Soedan uit te voeren, uw functie binnen de Eritrese veiligheidsdiensten opnieuw danig minimaliseert. U geeft uiteindelijk toe dat u bent gekozen vanwege uw goede reputatie, uw inzet en gehoorzaamheid. Gegeven deze verklaringen, en de reeds hierboven gedane vaststellingen [uw informele contacten met hoge officieren, de aan u toegekende privileges binnen de Eritrese legerdienst, uw uitgebreide kennis van het Eritrese systeem, en uw grote bewegingsvrijheid in Eritrea en Soedan], dient enkel geconcludeerd dat u wel degelijk een hogere of geprivilegieerde positie innam binnen het Eritrese leger, en de Eritrese veiligheidsdiensten, en zodoende heeft u allerminst uw profiel als gewone analfabete chauffeur aannemelijk gemaakt.

Deze conclusie wordt versterkt door het feit dat u – ook tijdens uw derde persoonlijk onderhoud – aangaf een aanzienlijke bewegingsvrijheid te genieten, zowel binnen Eritrea als in Soedan. U bleek zich immers tussen de missies door gewoon thuis, bij uw familie, in de stad Asmara, te kunnen ophouden, en geenszins te moeten terugkeren naar een kamp of plaats van aanstelling (zie notities CGVS 3, p.8). Verder verklaarde u tijdens de missies in Soedan, telkens een maand of meer in de stad Khartoem te verblijven (zie notities CGVS 3, p.7). U bent in Soedan zeer snel kunnen huwen (zie notities CGVS 3, p.9), u verbleef meestal bij uw echtgenote, A. (...) (zie notities CGVS 3, p.4), en u kreeg met haar een kind (zie notities CGVS 3, p.9). U heeft dit kind ook laten registreren bij de Soedanese autoriteiten (zie notities CGVS 3, p.20). U had vrienden in de wijk waar u, samen met uw echtgenote, woonde, zoals Soedanese militairen (zie notities CGVS 3, p.4). Gevraagd of u dan Soedanese verblijfsdocumenten had, antwoordde u echter opnieuw ontkennend (zie notities CGVS 3, p.8). U stelde wel een telefoon te hebben gekregen [van W.B. (...)], met een simkaart en slechts één nummer van een Soedanese persoon (zie notities CGVS 3, p.8). In geval van nood, bijvoorbeeld bij een arrestatie tijdens een round-up, diende u enkel dit nummer te bellen, waarna uw problemen zouden worden opgelost. Gevraagd om welke redenen u een dergelijke vrijheid genoot om zich in Soedan vrij te bewegen, kon u enkel – en geenszins afdoende - antwoorden dat u niet de enige was die in Soedan verbleef (zie notities CGVS 3, p.9). Dat u in een dergelijke positie van vrijheid en privilege zou verkeren, terwijl u beweerde een gewone chauffeur, of een gewoon soldaat, te zijn tijdens deze buitenlandse missies, is dan ook danig weinig aannemelijk, en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u opgeworpen profiel binnen het Eritrese leger.

Te meer, omdat uw verklaringen over uw vermeende lage positie binnen het Eritrese leger, absoluut niet overeenstemmen met het feit dat u doorheen de drie persoonlijke onderhouds steeds uw eigen inzet en gehoorzaamheid – binnen het Eritrese leger - prijst. Doorheen de drie persoonlijke onderhouds, is dan ook een soort zichtbare trots te bemerken over uw daden en functie, hetgeen in een absoluut schril contrast staat met de aan uzelf toegemeten lage positie binnen het Eritrese leger, en uw verklaringen te willen deserteren uit de Eritrese legerdienst. Zo stelde u verschillende malen dat u een goed mens was, met goede intenties, en dat u een goed chauffeur was (zie notities CGVS 1, p.9, CGVS 2, p.14 en p.20-21, CGVS 3, p.17). Meermaals stelde u dat u een harde en actieve werker was (zie notities CGVS 1, p.12, CGVS 2, p.13 en CGVS 3, p.17), en gaf u uitgebreide voorbeelden over hoe hard u wel werkte. U herhaalde veelvuldig dat u een zeer gehoorzaam en braaf persoon bent (zie

notities CGVS 1, p.23, CGVS 3, p.4 en p.17), en dat het uw principe is in het leven om nooit vragen te stellen als het over een ander zijn zaak gaat (zie notities CGVS 1, p.23). U stelde zich dan ook nooit te bemoeien met andermans zaken (zie notities CGVS 3, p.4). U heeft dan ook steeds de aan u gegeven bevelen blindelings opgevolgd (zie notities CGVS 2, p.10 en CGVS 3, p.16-17). Het enige bevel dat u nooit zou opvolgen, is iemand martelen of doden (zie notities CGVS 3, p.18). Ten slotte, dient opgemerkt, dat uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u uw positie binnen het Eritrese leger wel degelijk hoger inschatte dan dat u de protection officer in kwestie voorhield. Zo stelde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevaar te lopen bij terugkeer naar Eritrea, omdat 'alle verantwoordelijken bij ons gevaar lopen', waarna u een voorbeeld gaf van een moordaanslag op een Eritrees minister (zie notities CGVS 1, p.21-22). Het is dan ook onmiskenbaar dat u uw eigen inzet voor het Eritrese militaire systeem prijst, hetgeen absoluut niet strookt met uw vermeende rol als gewone chauffeur, die de militaire dienstplicht in Eritrea zou willen ontvluchten.

Tenslotte, dient geconcludeerd, dat uw plotselinge eerlijkheid in verband met uw kennis over de buitenlandse missies in Soedan, enkel de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. U bleek immers niet alleen toe te geven veel meer kennis te hebben over de buitenlandse missies waaraan u zelf deelnam, u bleek eveneens - tijdens de eerste twee persoonlijke onderhouds - niet de waarheid te hebben gesproken over uw vermeende illegale vlucht (zie notities CGVS 3, p.4). U stelde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud immers dat u, twintig dagen voor uw vertrek uit Soedan, in de maand december van het jaar 2018, door uw overste, W.B. (...), werd aangemaand om Eritrea en Soedan te ontvluchten (zie notities CGVS 1, p.9). Hiertoe gaf hij u uw paspoort – die u tot dan toe nooit had gezien of in uw handen had gehad (zie notities CGVS 1, p.6) – terug, zodat u op een legale manier kon vertrekken. Op aanraden van W.B. (...), bent u uiteindelijk vertrokken naar Ethiopië, en vervolgens naar België. Er werd u echter nooit verteld om welke reden u diende te vluchten, noch had u het aan W.B. (...) gevraagd (zie notities CGVS 1, p.22-23). U was gewoon vertrokken, omdat u meende dat u gevaar liep, zonder dat u kon aangeven om welke redenen u gevaar zou lopen. Dit deel van uw relaas, namelijk hoe W.B. (...) u het paspoort teruggaf, en wat hij u daarbij allemaal vertelde, werd door u zeer gedetailleerd en gestructureerd uiteen gezet. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud, wijzigde u uw verklaringen, en stelde u het paspoort niet te hebben gekregen van W.B. (...), maar het van hem te hebben gestolen, drie dagen voor uw vertrek, voordat u hem naar de luchthaven in Khartoem heeft gebracht (zie notities CGVS 3, p.4). Opnieuw zette u uw wedervaren uiteen op een gedetailleerde en gestructureerde manier. Wat betreft uw aanstelling onder W.B. (...), verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud uitgebreid en in detail hoe u uiteindelijk onder W.B. (...) terecht kwam (zie notities CGVS 1, p.5-6), om tijdens het derde persoonlijk onderhoud opeens te verklaren dat niemand u had aangeraden om voor hem te werken, maar dat u het zelf als een opportuniteit zag (zie notities CGVS 3, p.4 en p.15). Er werd u dan ook, tijdens het derde persoonlijk onderhoud, gevraagd om welke redenen u niet eerlijk bent geweest tijdens de twee vorige persoonlijke onderhouds, waarop u antwoordde dat u de vertrouwelijkheid en confidentialiteit van het persoonlijk onderhoud betwijfelde, omdat de informatie waarover u beschikt over gevaarlijke personen gaat (zie notities CGVS 3, p.20). U stelde dat u nog een gezin heeft in Eritrea, en dat u uw gezin niet in gevaar wilde brengen. U werd pas gerustgesteld wanneer u had gesproken met uw sociaal assistente. Zij heeft u verteld dat de persoonlijke onderhouds voor het CGVS wel degelijk vertrouwelijk zijn, waarna u besloot de waarheid te vertellen. Deze verklaringen snijden echter geen hout. Ten eerste, werd u zowel tijdens het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud op het hart gedrukt dat dergelijke gesprekken voor het CGVS confidentieel zijn, en nooit worden doorgegeven aan de autoriteiten van uw land van herkomst. Dat u na een gesprek met uw sociaal assistente, opeens wél in de vertrouwelijkheid van het Commissariaat zou geloven, en daarom besliste om wél de volledige waarheid te vertellen bij het derde persoonlijk onderhoud, is dan ook danig weinig geloofwaardig. U werd immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud herhaaldelijk geconfronteerd met uw weinig geloofwaardige verklaringen omtrent uw functie en vlucht (zie notities CGVS 1, p.22-25), en ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u herhaaldelijk de kans gegeven om eerlijk over uw wedervaren te vertellen (zie notities CGVS 2, p.14-15 en p.21). Kansen die u geenszins greep. Meer nog, u bleek het tweede persoonlijk onderhoud opzettelijk te tegen te werken door ontwijkende antwoorden te geven, uitgebreid naast de kwestie te antwoorden, en geenszins een antwoord te geven op de aan u gestelde vragen (zie notities CGVS 2, p.8, p.11, p.12-13, en p.15). Nochtans werd u meermaals gewezen op het feit dat u niet op de vragen heeft geantwoord. Bovendien, dient opgemerkt dat u de verschillende delen van uw asielrelaas tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud gedetailleerd en gestructureerd heeft uiteengezet, en dat u uw gewijzigde asielrelaas tijdens het derde persoonlijk onderhoud opnieuw op dezelfde wijze in vrij relaas gedetailleerd en gestructureerd uiteenzette. Deze vaststelling indachtig, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud opeens waarheidsgetrouwe verklaringen zou afleggen. U kreeg immers reeds uitgebreid de kans om de "eerlijke" antwoorden te geven tijdens uw eerste en tweede persoonlijke onderhoud.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, namelijk het feit dat u uw functie en rol binnen het Eritrese leger systematisch bleef minimaliseren, terwijl er duidelijke aanwijzingen zijn dat u wel degelijk een hogere functie had binnen het leger; en het feit dat u – om weinig overtuigende redenen – tegengestelde relazen heeft uiteengezet tijdens de drie persoonlijke onderhouds, dient te worden geconcludeerd dat de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig en fundamenteel ondermijnd wordt. Gegeven het feit dat u een hogere functie had binnen het Eritrese leger, en gegeven het feit dat u beduidend verschillende verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop u gevlucht bent uit de dienstplicht, en dus de manier waarop u Eritrea – en Soedan – heeft verlaten, kan enkel worden besloten dat er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan uw werkelijke desertie uit het Eritrese leger, met behulp van een paspoort met uitreisvisum. Uit bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden afgeleid dat u absoluut niet aannemelijk maakt uw paspoort niet zelf te hebben aangevraagd of nooit te hebben gezien in de drie jaar van uw werk voor de Eritrese veiligheidsdiensten. Er kan dan ook allerm minst worden aangenomen dat u uw paspoort zou hebben gestolen van uw overste, kolonel W.B. (...), om op die manier aan de dienstplicht te ontsnappen. Gegeven uw trots om uw daden tijdens uw Eritrese legerdienst, is het op zich reeds zeer opmerkelijk dat u überhaupt zou willen deserteren uit de legerdienst, en niet om een andere reden zou moeten vluchten. U stelde immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u diende te vluchten omdat u gevaar liep (zie notities CGVS 1, p.21-22), en geenszins omdat u de Eritrese legerdienst wilde ontlopen.

De hierboven gedane vaststellingen worden ook versterkt door de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, namelijk de kopieën van de verschillende bladzijden uit uw paspoort – dat door de luchthavenpolitie werd ingehouden. Uw verklaringen spreken deze informatie dan ook op essentiële punten tegen, hetgeen de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen, namelijk illegaal te zijn gevlucht uit Eritrea, enkel verder ondermijnt.

U verklaarde dat voor u – voor de aanvang van de buitenlandse missies waaraan u deelnam – een geldig paspoort op uw naam werd aangemaakt door uw overste, W.B. (...) (zie notities CGVS 1, p.5). Deze werd voor u aangemaakt in de stad Asmara, in uw bijzijn. U verklaarde dit paspoort nooit in handen te hebben gehad, zowel niet tijdens de missies die u samen met W.B. (...) heeft ondernomen, als tijdens uw verblijf in Soedan. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u dat u de waarheid had gesproken over het verkrijgen van uw paspoort, maar niet over de manier waarop het u in handen kwam (zie notities CGVS 3, p.7). U verklaarde dat het paspoort voor u werd aangemaakt in het jaar 2015 (zie notities CGVS 1, p.5). U zou het paspoort – volgens uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud – pas in handen hebben gekregen ongeveer twintig dagen voor uw vertrek uit Soedan, op 20 december 2018. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud, verklaarde u het paspoort te hebben gestolen van W.B. (...), drie dagen voor uw vertrek uit Soedan. Gevraagd of u dan nooit naar uw paspoort heeft gevraagd sinds het jaar 2015, zei u dat u slechts één maal naar het paspoort had gevraagd, waarna u van W.B. (...) een kopie had gekregen van de eerste pagina (zie notities CGVS 1, p.12). U bleek uw paspoort toen te willen zien, omdat u een bewijs nodig had van uw identiteit om op die manier de geboorteakte van uw dochter te kunnen aanvragen. Uw dochter werd geboren in de maand oktober of november van het jaar 2017 (zie notities CGVS 2, p.20). U had uw paspoort ook nodig voor het registreren van uw huwelijk bij de Soedanese rechtbank (zie notities CGVS 1, p.12). Echter, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, stelde u – tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen – dat u reeds naar uw paspoort vroeg wanneer u wenste te huwen met A. (...), die u had leren kennen aan het einde van het jaar 2016, en in dezelfde periode wenste te huwen (zie notities CGVS 2, p.20). U stelde opnieuw dat u slechts een kopie van uw paspoort had gekregen. Volgens uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, bleek u A. (...) te hebben leren kennen, en binnen de tien dagen, met haar te zijn gehuwd, omdat zij zeker was dat zij zwanger was van u (zie notities CGVS 2, p.20). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud, stelde u dat alles wat u over uw ontmoeting met A. (...) heeft verteld de waarheid was, maar dat dit alles gebeurde op één maand tijd – en niet op tien dagen, zoals u eerder verklaarde – aan het einde van het jaar 2016 (zie notities CGVS 3, p.9 en p.20). U bleef er echter bij dat zij in die periode – aan het einde van het jaar 2016 - ook zwanger was geworden (zie notities CGVS 3, p.20). Nochtans, zijn uw verklaringen duidelijk tegenstrijdige met de documenten die u in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming heeft afgegeven (zie documenten, in groene map). De geboorteakte van uw dochter stelt duidelijk dat zij werd geboren in de maand oktober van het jaar 2017, hetgeen uw verklaringen, namelijk dat A. (...) daadwerkelijk zwanger was aan het einde van het jaar 2016, gewoonweg onmogelijk maakt.

Het dient opgemerkt dat u omtrent uw paspoort, en uw activiteiten in Soedan, ten tijde van uw buitenlandse missies, merkwaardig verwarrende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Echter, zijn uw verklaringen over uw verblijf in Soedan, niet enkel tegenstrijdig tussen de verschillende persoonlijke onderhouds, zij zijn ook tegenstrijdig met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, namelijk de gegevens in uw paspoort. Eveneens, wordt ook de geloofwaardigheid van uw

verklaringen illegaal te zijn gevlucht nadat u uw paspoort met uitreisvisum – dat volgens uw verklaringen buiten uw wil en medeweten voor u werd aangemaakt – gestolen had, danig ondermijnd door deze zelfde objectieve gegevens.

Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd om te vertellen wat er allemaal in het paspoort stond, wanneer u het uiteindelijk in handen kreeg, antwoordde u initieel dat u het paspoort zelfs niet had geopend (zie notities CGVS 1, p.10). Nogmaals gevraagd of u kan vertellen of u visa of stempels in uw paspoort kon bemerken, nadat het u in handen kwam, antwoordde u dat u verbaasd was wanneer u in uw paspoort keek, omdat er verschillende stempels in het paspoort te bemerken waren, terwijl u deze pas in het jaar 2018 in handen had gekregen. U stelde dat er een uitreisvisum in geregistreerd stond, een betalingsstempel van de Soedanese overheid, en stempels van de luchthaven van Soedan, terwijl u uw paspoort nooit via de luchthaven had gebruikt, behalve voor uw vertrek uit de stad Khartoem, naar Ethiopië (zie notities CGVS 1, p.10). Gevraagd van wanneer de uitreisstempel van Eritrea dateerde, antwoordde u – weinig ernstig – dat data voor u niet echt belangrijk zijn (zie notities CGVS 1, p.11). Gevraagd hoe lang het Eritrese uitreisvisum geldig was, stelde u niet te weten of het beperkt was of niet, en zei u – opnieuw weinig ernstig – dat u er niet eens naar had gekeken. U herhaalde dat u zélf nooit in staat zou zijn geweest een dergelijk paspoort te verkrijgen. Nogmaals gevraagd of het paspoort dan niet goed heeft bekeken, wanneer u het na drie jaar in uw handen kreeg, antwoordde u opnieuw dat u er niet op heeft gelet, omdat u bang was (zie notities CGVS 1, p.12). U was immers bang toen u zag dat u een uitreisvisum had dat u nooit had gebruikt, en u stelde dat deze mensen alles kunnen doen. U stelde slechts één Eritrees uitreisvisum te hebben bemerkt in uw paspoort. Nochtans, beschikt het CGVS over de kopieën van uw paspoort. In dit paspoort is inderdaad slechts één Eritrees uitreisvisum te bemerken – terwijl u verklaarde verschillende malen naar Soedan te zijn gereisd in het kader van uw missies. U werd dan ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geconfronteerd met de kopieën van uw paspoort, en zodoende werd gesteld dat de stempels en visa in uw paspoort niet overeenstemmen met uw verklaringen (zie notities CGVS 1, p.24). Er werd bovendien gesteld dat u volgens de informatie in uw paspoort evengoed nooit naar Eritrea teruggekeerd zou kunnen zijn, nadat u het land verliet in het jaar 2015 met behulp van een uitreisvisum. U antwoordde echter enkel dat u het ook raar vindt, maar dat het een kopie is van uw Eritrees paspoort, en dat er inderdaad een uitreisvisum in te bemerken valt, zoals u ook eerder had verklaard. Daarna verwees u naar de Soedanese stempels in het paspoort die aangeven dat u met het vliegtuig Soedan zou hebben verlaten, en verklaarde u dat u dit nooit had gedaan. Gevraagd naar de duidelijke registraties van uw verblijf in Khartoem die in het paspoort aanwezig zijn, en gevraagd naar meer duidelijkheid hieromtrent, kon u enkel – nietszeggend – stellen dat het inderdaad registraties zijn van wanneer u het land [Soedan] binnen was gekomen. Nogmaals uitdrukkelijk geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de gegevens uit het paspoort, en gewezen op het feit dat er geen enkele aanwijzing in het paspoort aanwezig is over uw verblijfplaatsen tussen 1 januari 2016 [uitreisstempel Soedan] en 25 november 2018 [inreisstempel Soedan], antwoordde u opnieuw – weinig ernstig – dat u het ook raar vindt, maar dat dat hun spel is. U herhaalde dat u nooit met het vliegtuig heeft gereisd vanuit de stad Khartoem, en dat u niet weet hoe u dan een uitreisstempel heeft van de luchthaven in Khartoem. U herhaalde eveneens dat u uw paspoort nooit heeft gezien, wanneer ze [uw overste W.B. (...)] er mee naar de douane gingen (zie notities CGVS 1, p.25). Gevraagd waar u dan bent geweest tussen 1 januari 2016 en 11 november 2018 – gezien er een duidelijke hiaat in uw paspoort is te bemerken tussen deze data - antwoordde u opnieuw echt niet te weten hoe deze stempels in uw paspoort terecht kwamen, en stelde u dat zij machtig zijn, omdat zij deze stempels in uw paspoort hebben gezet. Gevraagd om welke redenen zij [het Eritrese regime] deze stempels in uw paspoort zouden plaatsen, terwijl u helemaal niet gereisd heeft, of helemaal niet op deze manier heeft gereisd, antwoordde u opnieuw dat zij alles kunnen doen wat ze willen, dat u het ook heel raar vindt, en dat zij gevaarlijk zijn, en niet te onderschatten. Het dient opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de missies die u in Soedan zou hebben ondernomen, samen met uw overste W.B. (...), absoluut niet overeenstemmen met de gegevens in uw paspoort, en dat u voor deze tegenstellingen slechts weinig ernstige en weinig overtuigende verklaringen heeft.

U kreeg echter ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opnieuw de kans om u nader te verklaren omtrent de gegevens in uw paspoort, maar opnieuw heeft u deze kans geenszins gegrepen (zie notities CGVS 2, p.21). Zo werd u geconfronteerd met het feit dat in uw paspoort verschillende registraties zijn te bemerken bij de Soedanese administratie, maar u bleef erbij dat u enkel een kopie [van het paspoort] had gekregen van W.B. (...), en dat ook het uitreisvisum door hem was aangevraagd. U herhaalde nooit een vlucht te hebben genomen vanuit Khartoem, en dat u in het jaar 2015 met de auto Soedan was binnengekomen, evenals tijdens alle andere missies in Soedan. Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen allerminst geloofwaardig zijn, en dat u volgens het paspoort gewoon zou kunnen zijn vertrokken uit Eritrea, in het jaar 2015, met behulp van een uitreisvisum, om daarna nooit te zijn teruggekeerd, antwoordde u dat u in het jaar 2018 het Eritrea verliet en naar Soedan ging, dat u een Belgisch visum kocht in Soedan, en dat u dan via Ethiopië naar België reisde. Er dient

opnieuw opgemerkt dat u ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud naliet om geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de gegevens in uw paspoort.

Doch, u kreeg ook tijdens het derde persoonlijk onderhoud de kans om de waarheid te vertellen over uw paspoort, en de stempels en visa die erin zijn te bemerken (zie notities CGVS 3, p.18). Tijdens dit derde persoonlijk onderhoud had u toegegeven meer te weten over de missies in Soedan dan u tijdens de twee eerdere persoonlijke onderhouden had beweerd. U stelde meerdere malen voor langere tijd naar Soedan te zijn gereisd, en ook illegaal tussen Eritrea en Soedan te hebben gereisd. U stelde bovendien uw paspoort te hebben gestolen om uit de Eritrese dienstplicht te deserteren. U werd echter geconfronteerd met het feit dat - zelfs na deze wijziging van uw verklaringen -, uw verklaringen nog steeds niet overeenstemmen met de gegevens in uw paspoort (zie notities CGVS 3, p.18). U stelde echter dat u vanaf het begin eerlijk was geweest over uw paspoort. U herhaalde dat u het paspoort slechts zag wanneer u het in uw handen had, vlak voor uw vertrek uit Soedan. U herhaalde eveneens dat u verbaasd was over het paspoort en de stempels die zich in het paspoort bevonden, en dat u zich afvroeg of iemand anders met uw paspoort had gereisd. U herhaalde opnieuw dat zij [uw Eritrese oversten] machtig zijn en doen wat ze willen. Er dient echter opgemerkt dat uw verklaringen danig weinig hout snijden. De handelingen van uw Eritrese oversten, of de Eritrese autoriteiten, kunnen immers absoluut niet logisch of begrijpelijk worden geacht. Er kan dan ook niet worden ingezien om welke redenen de Eritrese autoriteiten uitreis- en inreisstempels zouden plaatsen in het paspoort van een gewone soldaat in dienstplicht (zoals u zichzelf heeft voorgedaan tijdens de drie persoonlijke onderhouden), zonder dat deze persoon effectief heeft gereisd, en dus zonder dat zij daar enige reden voor zouden hebben. Bovendien, kan überhaupt niet worden ingezien om welke reden uw Eritrese overste, W.B. (...), een paspoort voor u zou regelen, gezien u tijdens het derde persoonlijk onderhoud heeft gesteld dat u tijdens de missies in Soedan ook illegaal de grens over ging. Opnieuw geconfronteerd met deze vaststellingen, zei u de vraag niet te kunnen beantwoorden, omdat u het zelf niet weet (zie notities CGVS 3, p.18). U zei niet te weten hoe ze denken, wat ze hebben gedaan en wat ze van plan waren. U herhaalde opnieuw dat u het heel raar vond, en dat de enige reis die u zélf met uw paspoort heeft gemaakt, de uitreis naar Ethiopië betreft, in het jaar 2018. U bevestigde ook dat uw uitreis uit Eritrea, in 2015, correct was, maar dat u over de andere stempels en registraties in Soedan niets weet. U werd dan ook opnieuw geconfronteerd met uw weinig geloofwaardige verklaringen, en zodoende werd opnieuw gesteld dat u volgens uw paspoort evengoed kon zijn gedemobiliseerd – na een legerdienst van twintig jaar –, een uitreisvisum kon hebben aangevraagd, en op die manier Eritrea kon hebben verlaten (zie notities CGVS 3, p.19). U ontkende echter deze stelling, en zei dat u nog steeds heen en weer ging tussen Eritrea en Soedan omwille van de missies. U wees de protection officer in kwestie er opnieuw op dat er een stempel in het paspoort was geplaatst van een uitreis uit de stad Khartoem, met het vliegtuig, die u niet had gemaakt, en dat er – indien u werkelijk naar een ander land was gereisd – ook een inreisstempel in het paspoort aanwezig zou moeten zijn. Uiteindelijk werd u geconfronteerd met het feit dat u voor de Eritrese veiligheidsdiensten werkte, en dat het dus zeer goed mogelijk was dat u ook een tweede paspoort had, maar u bleef erbij dat dit paspoort het enige was dat u had, en dat u niet weet of zij er voor u twee, drie of vier hebben aangevraagd.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, namelijk de duidelijke tegenstrijdige verklaringen omtrent het bemachtigen van een kopie van uw paspoort tijdens uw verblijf in Soedan, uw weinig geloofwaardige verklaringen over het tijdstip van de conceptie en de geboorte van uw dochter, uw allerminst geloofwaardige verklaringen omtrent de tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en de gegevens in uw paspoort, en het feit dat u systematisch uw rol binnen het Eritrese leger heeft geminimaliseerd, dient dan ook geconcludeerd dat u geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u uw paspoort niet zelf heeft aangevraagd, nooit in uw eigen handen heeft gehad, of niet zelf heeft gebruikt. Sterker nog, uit bovenstaande vaststellingen kan enkel worden afgeleid dat u geenszins een duidelijk zicht biedt op uw verblijfplaatsen en activiteiten, in het kader van uw buitenlandse missies, nadat u Eritrea verliet in het jaar 2015, met behulp van een uitreisvisum. Gegeven bovenstaande vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat u dit paspoort buiten uw wil, en enkel in het kader van uw dienstplicht werd aangemaakt, en dat u zelf geen aandeel had in het aanvragen van een paspoort met uitreisvisum. Zodoende kan enkel worden geconcludeerd, dat u geenszins aannemelijk kan maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van uw desertie uit de Eritrese dienstplicht, en uw vermeende illegaal vertrek uit Eritrea. Uw verklaringen wijzen enkel op een legaal vertrek uit Eritrea, maar de werkelijke redenen van dit vertrek kunnen niet worden vastgesteld. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Wat betreft de motieven die u aanhaalde in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, en die handelen over een vrees voor uw familieleden aan moederszijde, omwille van een erfeniskwestie, dienen de hierna volgende vaststellingen te worden gedaan. U stelde dat u problemen had met uw neef aan moederszijde, genaamd W.M. (...), omwille van de erfenis van uw moeder (zie notities CGVS 1,

p.19). U stelde dat deze neef ervoor had gezorgd dat u gearresteerd en opgesloten werd, in het jaar 1998 (zie notities CGVS 1, p.20). Uw neef begon lastig te doen wanneer hij zich realiseerde dat hij geen deel zou hebben in de erfenis van uw moeder. Deze problemen begonnen in de jaren 1997 en 1998. U stelde dat uw neef W. (...) ervoor had gezorgd dat u vier maanden was opgesloten, omdat hij een verantwoordelijke officier was (zie notities CGVS 1, p.20-21). U werd uiteindelijk vrijgelaten, en u kon terugkeren naar uw plaats van aanstelling (zie notities CGVS 1, p.21). Nadien heeft u slechts twee keer opnieuw problemen gehad met deze persoon. In het jaar 2008 is hij bij u langs gekomen om u te proberen overtuigen om afstand te doen van de erfenis [het huis] van uw moeder. In het jaar 2016 heeft hij u aangevallen met een mes. Daarna had u geen problemen meer met deze persoon. Naast het feit dat de door u vermelde motieven niet meer als actueel kunnen worden beschouwd, dient eveneens te worden vastgesteld dat deze door u geopperde motieven klaarblijkelijk geen verband houden met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit bovenstaande verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. U heeft deze motieven ook allerminst opnieuw aangehaald tijdens uw tweede en derde persoonlijk onderhoud (zie notities CGVS 2, p.21 en CGVS 3, p.20-21).

Ten slotte, blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens het uitvoeren van uw dienstplicht in Eritrea handelde met kennis van de mensenrechtenschendingen die het Eritrese leger begaat (zie notities CGVS 2, p.7 en p.16-17 en CGVS 3, p.18), en die – zoals informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier aangeeft – misdaden tegen de menselijkheid uitmaken, en dat u hiertoe een substantiële bijdrage heeft geleverd, in de wetenschap dat uw daden, en uw verzuim, de structurele misdaden binnen het Eritrese leger faciliteerden. Het dient dan ook besloten dat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u medeplichtig was aan misdrijven tegen de menselijkheid, waarbij u handelde met kennis van de praktijken, en geen enkele omstandigheid u van uw individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

Uit algemene informatie, toegevoegd aan het administratief dossier ('African studies review – Sexual violence in the Eritrean National Service – 2017' en 'Human Rights Council – Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Eritrea, Sheila B. Keetharuth – 6-23 juni 2017') blijkt dat de legerdienst in Eritrea kan worden beschouwd als een ernstige schending van de mensenrechten gezien de arbitraire en gedwongen aard van de dienst waardoor deze dienst als slavernij kan worden beschouwd. Daarbij vreest men arbitraire detentie indien men deze legerdienst tracht te ontwijken. Daarenboven blijkt dat men zowel gedurende zijn legerdienst als bij detentie het risico loopt op disproportionele militaire straffen die als foltering kunnen worden beschouwd. Uit deze rapporten komt onomstotelijk naar voren dat de gedwongen legerdienst in Eritrea en de gevolgen wanneer men deze tracht te ontwijken bekend staat om zijn ernstige en systematische schendingen van de mensenrechten. Gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen kunnen deze daden volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof bovendien gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid. Dit artikel bepaalt immers dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamenlijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.

Opdat er van deelneming aan een in art. 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkt (UNHCR, Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 2003, nr.18). Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat dan ook geenszins om te besluiten dat de asielzoeker niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de asielzoeker hierbij een substantiële of

wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr.18).

Gegeven de reeds hierboven gedane vaststellingen, kan enkel worden geconcludeerd dat u een duidelijke, materiële bijdrage heeft geleverd aan mensenrechtenschendingen die in het kader van de Eritrese legerdienst plaatsvonden. Zo stelde u te hebben meegewerkt aan arrestaties van deserteurs in het binnenland, en dus in Eritrea zelf (zie notities CGVS 1, p.3, CGVS 2, p.15-17 en CGVS 3, p.15-16), en arrestaties van Eritrese oppositieleden in het buitenland, met name Soedan (zie notities CGVS 1, CGVS 2 en CGVS 3). Hierboven werd eveneens geconcludeerd dat u daarbij uw rol en functie systematisch heeft geminimaliseerd, en dat enkel kan worden aangenomen dat u een hogere positie had binnen het Eritrese leger dan u zichzelf aanmeet tijdens de persoonlijke onderhouds. Het feit dat u aan deze arrestaties meewerkte als een gewone soldaat of gewone chauffeur is dan ook niet geloofwaardig. U heeft daarenboven meegewerkt aan deze arrestaties in volle wetenschap van de gevolgen die deze arrestaties met zich meedragen voor de arrestanten, zoals het feit dat zij kunnen worden gefolterd en gedood (zie notities CGVS 2, p.16-17). Nochtans, heeft u duidelijk aangegeven dat het Eritrese regime volgens u een dictatuur is, die alles in handen heeft (zie notities CGVS 2, p.2). Echter, stelde u dat u verplicht was om bevelen uit te voeren, en gehoorzaam te zijn, en u heeft nooit geprobeerd om onder deze bevelen uit te komen (zie notities CGVS 2, p.17 en CGVS 3, p. 16-17), zelfs al stond u aan het hoofd van de chauffeurs, en had u dus de kans iemand anders in uw plaats aan te duiden. U stelde altijd gehoorzaam te zijn, en enkel een bevel te willen weigeren wanneer u iemand zou moeten martelen of vermoorden (zie notities CGVS 3, p.18). Verder, heeft u ook, in de 23 jaar dat u dienstplichtig was in het Eritrese leger, nooit eerder geprobeerd om het land te verlaten (zie notities CGVS 3, p.11-12), omdat u dat risicovol vond, zelfs al stelde u dat dit de enige kans was om de bevelen niet te moeten uitvoeren (zie notities CGVS 3, p.18). Er kan dus enkel worden geconcludeerd dat u deze bijdrage bewust en gedurende meer dan vijftien jaar [uw aanstellen in May Serwa gebeurde in het jaar 2003] heeft uitgevoerd. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u zich schaamt achter deze mensenrechtenschendingen door het Eritrese leger en dat u allerminst de verwachte stappen ondernam om zich hieraan te onttrekken.

Wat betreft de door u, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, neergelegde geboorteakte van uw dochter N. (...), afgeleverd op 18 november 2017, kan enkel worden geconcludeerd dat u inderdaad een dochter heeft in Soedan met uw echtgenote A.I.A. (...). Hierboven werd reeds opgemerkt dat de gegevens in deze akte niet overeenstemmen met uw verklaringen, en zodoende kan dit document de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet herstellen.

Wat betreft de door u neergelegde geboorteakte van uw echtgenote A.I.A. (...), en het door u neergelegde huwelijkscontract dat werd gesloten tussen u en A. (...), dient opgemerkt, dat uit deze documenten enkel kan worden afgeleid dat u daadwerkelijk met A. (...) bent gehuwd, in Soedan, wat in bovenstaande vaststellingen niet betwist wordt. Deze documenten zeggen echter niets over het tijdstip van uw huwelijk, en kunnen dan ook de ongeloofwaardigheid van uw tegenstrijdige en verwarrende verklaringen over uw huwelijk, en de daaropvolgende geboorte van uw dochter, niet herstellen.

Wat betreft de geboortecertificaten van uw kinderen, aangevraagd in Asmara, dient opgemerkt, dat uit deze documenten enkel kan worden afgeleid dat u kinderen heeft die in Eritrea zijn geboren, wat in bovenstaande vaststellingen niet betwist wordt.

Wat betreft het medisch attest (dd. 15/1/2019) waarin littekens aan uw hand en last aan uw rechterheup worden vastgesteld, kan worden opgemerkt dat hierboven niet wordt ontkend dat u zich ooit aan uw hand en heup bezeerde. De arts vermeldt hier messteken en een boomaanslag (sic) als mogelijke oorzaken, maar baseert zich hiervoor duidelijk enkel op uw verklaringen aan hem. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de arts de geloofwaardigheid van deze verklaringen na te gaan.

Wat betreft de drie foto's die u liet toevoegen aan uw dossier, kan worden opgemerkt dat deze geen informatie of beelden bevatten die afbreuk doen aan bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker betoogt:

"Er werden namelijk twijfels geuit omtrent zijn functie als louter chauffeur en boer in het leger omdat hij zogezegd meewerkte aan arrestaties. Toch kan dit moeilijk worden hard gemaakt aangezien de verzoekende partij enkel het bevel uitvoerde om ergens heen te rijden en zijn functie dus weldegelijk

beperkt was tot chauffeur. Het feit dat hij informatie kreeg over de verblijfplaats van de gearresteerden doet geen afbreuk aan het feit dat hij enkel als chauffeur het bevel uitvoerde om naar een welbepaalde plaats te rijden, die uiteraard gespecificeerd diende te worden. Er kan hier daarom moeilijk gesproken worden van een privilege of een uitzonderlijke bewegingsvrijheid aangezien hij zelf aangeeft dat vele soldaten dit moesten doen, gehoorzaam het bevel opvolgen.

Het feit dat de verzoekende partij op de hoogte was van de plaats waar verantwoordelijken elkaar ontmoeten is allerm minst verdacht aangezien hij chauffeur was van dergelijke mensen. Hij moest deze mensen overal naartoe brengen op het moment dat voor hen geschikt was. Verzoekende partij voerde deze bevelen uit als een slaaf en moest buiten wachten als een hond (zie notities CGVS 2 p 17). Zich verzetten was niet mogelijk.

Omtrent de beweemde informele contacten dient er benadrukt te worden dat verzoekende partij geen problemen trachten te zoeken en zich ook niet bemoeide met andermans zaken omdat hij weet dat dit zwaar wordt afgestraft, hetgeen hem ook telkens weer werd benadrukt. Hij mocht nooit vragen stellen en diende bevelen slaafs uit te voeren, anders kwam hij in gevaar.

De beweemde privileges en verlof dat hem zou zijn toegewezen dienen in een ander daglicht te worden voorgesteld dan werd gedaan in de bestreden beslissing. Het verlof van twee dagen gekregen na de missies uitgevoerd voor W.B. (...) alsook de ene dag om met hem af te spreken kan geenszins gezien worden als bevreedend voor een gewone soldaat en al zeker niet als een privilege. Het betreffen beide zeer korte periodes en er kan in geen geval sprake zijn van vakantieperiodes. Bovendien leefde hij in Soedan ondergedoken en kan dit geenszins vergeleken worden met een verlofperiode. In de bestreden beslissing wordt er onterecht geconcludeerd dat hij 'met een groot gemak verlof bleek te kunnen aanvragen', hetgeen op zijn minst als sterk overdreven kan worden beschouwd aangezien hij zelf aangaf dat hij familiale problemen had met zijn vrouw omdat hij op welk moment dan ook orders diende op te volgen en bijgevolg niet vaak thuis kon zijn (zie CGVS 2 p 17). In het kader van de beweemde promotie dient er de nadruk gelegd te worden op het feit dat dit geen betrekking heeft op het ontvangen van een hogere graad binnen het leger, zijnde hoger dan een gewone soldaat. Deze 'promotie' gebeurde dan ook niet officieel.

Met betrekking tot de beweemde bewegingsvrijheid dient er benadrukt te worden dat hij geen vrijheid had en dat hij moest springen wanneer zij dit woude om op elk moment, ook buiten zijn shiften, bevelen uit te voeren. De 'vrijheid' die hij in Khartoem kreeg wanneer hij A. (...) leerde kennen, viel allicht onder de strategie van W.B. (...) om gehoorzaamheid te onderhouden. Dit doet verder geen afbreuk aan het feit dat hij ondergedoken leefde in Soedan en geen verblijfsdocumenten had.

Betreffende zijn kennis over de leefomstandigheden dient er opgemerkt te worden dat dit allerm minst verdacht zou zijn aangezien hij reeds een lange tijd soldaat was in het Eritrese leger en het dan ook niet verbazend is dat hij dergelijke verhalen opvangt van andere soldaten.

Verder dient er geargumenteed te worden dat de verzoekende partij zijn informatie over de buitenlandse missies kon opmaken uit omstandigheden en sommige woorden die hem bekend waren, zoals 'opposant'. Hij beschikte niet over informatie die aan hem zou zijn toevertrouwd. Hij maakte ook duidelijk dat hij niet overal mee naartoe mocht en daarom bij zijn vrouw werd gedropt, hetgeen door het Commissariaat als 'bewegingsvrijheid' wordt bestempeld maar hetgeen eerder wijst op de herleiding van zijn functie tot chauffeur (zie CGVS 3, p 4). Hij was een analfabetische gehoorzame chauffeur van wie ze gebruik maakten voor het loutere verplaatsingsdoel."

Vervolgens stelt verzoeker dat de bestreden beslissing er verkeerdelijk vanuit gaat dat hij zichzelf zou beschouwen als verantwoordelijke. Waar hij verwees naar 'alle verantwoordelijken', doelde hij op W.B.

Verzoeker vervolgt:

"Verder werd er ook verkeerdelijk begrepen dat hij het werk voor W. B. (...) als een opportuniteit zag in die zin wanneer hij verwees naar het feit dat het paspoort voor hem een opportuniteit was (zie notities CGVS 3, p 4).

Met betrekking tot de onverklaarbare stempels in dit paspoort kan er niet veel meer aan toegevoegd worden dan te verwijzen naar zijn verklaringen tijdens de gehoren aangezien deze stempels, zoals drie keer verklaard, vreemd zijn voor hem en hij tot op heden nog steeds geen idee heeft hoe die op dat paspoort gekomen zijn. Hiermee toont hij aan dat dergelijke lui tot alles in staat zijn.

Indien hij werkelijk een hogere positie zou bekleed hebben en effectief van privileges en bewegingsvrijheid genoot, dan zou hij niet in die mate bevelen moeten opvolgen en voortdurend angstig gemaakt worden dat hij met niemand mocht praten en gewoon moest uitvoeren zonder vragen te stellen gezien hij anders in gevaar zou komen. Het is daarom verkeerdelijk te stellen dat zij hem vertrouwden in de zin zoals ze dat zouden doen bij hogere officieren aangezien hij niets mocht weten. Zoals hij zelf aanhaalde gedurende de persoonlijke onderhouden kon hij Tigrinya niet lezen of schrijven en wist hij

dus vaak niet waarover het ging. Zo was het ook makkelijker om informatie achter te houden en kan er slechts moeilijk sprake zijn van sterk vertrouwen in de verzoekende partij.

Bijkomend dient er te worden opgemerkt dat zijn uitspraken wederom verkeerdelijk geïnterpreteerd werden en in een ander daglicht werden geplaatst, en deze keer inzake de onterechte veronderstelling dat hij nooit eerder probeerde het land te verlaten en dat hij niet de verwachte stappen ondernomen zou hebben om zich aan de legerdienst te onttrekken. Zijn bewering dat hij nooit eerder de kans kreeg om het land te verlaten en het gewoonweg onmogelijk was, dient in relatie te worden gebracht met zijn verklaringen betreffende zijn poging om vrijgesteld te worden van zijn legerdienst (zie notities CGVS 3, p 17). Gezien zijn medische problemen aan zijn been trachtte hij via deze weg een vrijstelling te bemachtigen. Tevergeefs kreeg hij als antwoord dat zij zelf wel zouden uitmaken wie er geschikt is om in het leger te dienen en wie mag worden vrijgesteld.

Daarenboven kan zijn feitenrelaas nog verder gestaafd worden met onderstaande rapporten, die blijken geven van een oneindig lange militaire dienst en gedwongen arbeid, hetgeen neerkomt op een moderne vorm van slavernij.”

Verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie omtrent de militaire dienst en gedwongen arbeid.

Vervolgens betoogt hij dat de toepassing van de uitsluitingsclausule leidt tot een schending van artikel 3 EVRM.

Hij doet daarbij gelden:

“Allereerst dient er wederom benadrukt te worden dat hij niet ‘meewerkte’ aan de arrestaties maar enkel bevelen uitvoerde die zich louter veruitwendigden in het rijden en zich beperkten tot zijn rol als chauffeur. Zijn missie was duidelijk en simpel: geen vragen stellen, rijden en gehoorzamen. Het bleek onmogelijk om zomaar uit de macht van het leger te geraken. Hij had niet de mogelijkheid om te weigeren aangezien de dood hem zou opwachten.

Indien er toch zou geoordeeld worden dat de verzoekende partij een substantiële bijdrage geleverd zou hebben, quod non, kan dergelijke uitsluiting niet zomaar besloten worden aangezien er tal van omstandigheden in overweging genomen dienen te worden die kunnen dienen als verdediging.

(...)

Bovenstaande redenering en interpretatie van artikel 1F in acht genomen, kan er dan ook besloten worden dat de verzoekende partij niet de vrijheid had om zijn functie als chauffeur zomaar naast zich neer te leggen, hetgeen hij meermaals aanhaalde in zijn persoonlijke onderhouden. Hij werd verondersteld geen vragen te stellen en zijn functie als chauffeur uit te voeren zonder zich te bemoeien, anders zou hij in gevaar komen.

Indien er toch zou worden geoordeeld dat artikel 1F van de Vluchtelingenconventie toepasselijk zou zijn, dan noch dient er rekening gehouden te worden met het volgende.

(...)

Het feit dat de verzoekende partij blootgesteld zou worden aan een onmenselijke behandeling verdient niet veel nadere uitleg, aangezien men in de bestreden beslissing reeds duidelijk maakte dat men risico loopt op arbitraire detentie in geval men tracht de legerdienst te ontwijken. Gedurende deze detentie wordt men blootgesteld aan militaire straffen die als foltering beschouwd kunnen worden.

Hierbij kan nog verwezen worden naar onderstaande rapporten, waarin bovenstaande onmenselijke behandeling duidelijk blijkt en waaruit ook klaarblijkelijk kan worden afgeleid dat desertie strafbaar wordt gesteld.

(...)

Bovenstaande argumentatie en documentatie in acht genomen kan er geconcludeerd worden dat de verzoeker zijn situatie allereerst als geloofwaardig dient beschouwd te worden.

Tevens kadert zijn situatie in de problematiek van de gedwongen militaire dienst in Eritrea die door de geciteerde rapporten alom bekend is. Verder kan er in de eerste plaats geen sprake zijn van de uitsluiting voorzien in artikel 1F Vluchtelingenconventie aangezien verzoekende partij geen substantiële bijdrage leverde in de misdrijven. Ondergeschied kan er tevens geoordeeld worden dat de uitsluitingsclausule geen toepassing kan vinden aangezien er dan een schending zou plaatsvinden van artikel 3 EVRM, gezien dit een absoluut principe omhelst, hetgeen in alle gevallen gewaarborgd dient te worden en dus ook wanneer de uitsluitingsclausule toepassing zou vinden. Het terugsturen van de verzoekende partij naar Eritrea zou ongetwijfeld een groot risico inhouden op een onmenselijke behandeling, hetgeen werd bijgestaan door rapporten en rechtspraak van de EHRM.”

Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt:

“Het feit dat u de autoriteiten poogde te misleiden met betrekking tot uw reisweg en reismotief, door valse documenten te verstrekken, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U werd immers op 14 januari 2019 tegengehouden op luchthaven van Zaventem, wegens het bezit van een valse, Belgische verblijfskaart (zie blauwe map, in het administratief dossier).”

3.2. Evenmin betwist verzoeker dat in zijner hoofde geen bijzonder procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. Verzoeker haalde aan een nood aan internationale bescherming te hebben omdat hij, als gewone soldaat en chauffeur, zou zijn gedeserteerd uit het Eritrese leger en op illegale wijze zijn land zou zijn ontvlucht.

Verzoeker laat de bestreden beslissing echter vooreerst verder volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het administratief dossier), vermeldt dat er bij de aanvraag van een Eritrees paspoort, in Eritrea, aanvragers een steunbrief dienen neer te leggen van de gemeente waar zij wonen, een identiteitskaart, een ingevuld aanvraagformulier, en een bewijs dat de aanvrager aan zijn of haar plichten in het kader van de nationale dienstplicht, voldaan heeft, en deze heeft beëindigd. Paspoorten worden niet uitgereikt aan personen die ingeschakeld zijn in het kader van de nationale dienst (zowel militaire als burgerlijke dienstplicht). Voorts blijkt dat de grote meerderheid van de Eritrese bevolking, die naar het buitenland wil gaan, geen exit-visum [ofte uitreisvisum] kon verkrijgen en daarom het land niet op een legale manier kon verlaten. Om Eritrea op een legale manier te kunnen verlaten is immers een dergelijk exitvisum vereist. Dergelijk visum dient aangevraagd te worden bij het ministerie van Immigratie en Nationaliteit. In beginsel worden in Eritrea enkel uitreisvisa verstrekt aan personen die ofwel hun nationale dienstplicht reeds beëindigden, dan wel personen die wettelijk vrijgesteld zijn van nationale dienstplicht (bijvoorbeeld op grond van medische motieven). Aanvragers van een uitreisvisum moeten hiertoe een identiteitskaart voorleggen, een brief vanwege de lokale administratie (Mmhdar kebabi), een bewijs van het opgegeven reisdoel, een volledig ingevuld aanvraagformulier, alsook een brief vanwege ofwel de werkgever, ofwel een bewijs van het beëindigen van de nationale dienstplicht, of een document dat aantoonst dat de aanvrager vrijgesteld is van dienstplicht. Meer algemeen worden in Eritrea voornamelijk enkel aan volgende categorieën van personen, uitreisvisa afgegeven (zonder dat de genoemde leeftijdslimieten een absolute grens uitmaken): mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen die vrijgesteld zijn van dienstplicht, personen die een medische behandeling nodig hebben in het buitenland, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden, vertegenwoordigers van de Eritrese autoriteiten met een hoge positie en hun familie, en – in sommige gevallen – aan zakenmannen en sportlui. Aan overheidsfunctionarissen, familieleden van personen die Eritrea illegaal verlieten en leden van niet-erkende religieuze gemeenschappen, wordt de afgifte van een uitreisvisum geweigerd.

De restricties op de afgifte van uitreisvisa, betekent dat het voor gewone Eritrese burgers erg moeilijk is om het land op een legale manier te verlaten – zeker wanneer de persoon in kwestie nog steeds dienstplichtig is. Uitreisvisa zijn geldig voor één maand en één reis (uitreisvisa voor meerdere reizen worden niet verstrekt) en kunnen drie maal worden verlengd. Bij de afgifte van het uitreisvisum wordt niet bepaald hoe lang een persoon weg mag blijven. Het is met andere woorden bijzonder moeilijk in Eritrea om een uitreisvisum te bekomen gezien de erg strikte voorwaarden die eraan zijn verbonden (zie informatie in administratief dossier). Aangezien u klaarblijkelijk wél de uitreiking van een paspoort én een dergelijk uitreisvisum heeft kunnen bekomen, dringt de vraag zich op hoe u dit paspoort met uitreisvisum bekwam, gegeven uw verklaringen dat u nog steeds dienstplichtig was (zie notities CGVS 1, p.5). Er kan van u, met andere woorden, verwacht worden dat u een omstandige, gedetailleerde en aannemelijk uitleg weet te geven hoe u – ondanks het feit dat u beweerdelijk nog steeds dienstplichtig was, en slechts een lage positie innam binnen het Eritrese leger, en derhalve niet in aanmerking kwam om een uitreisvisum te verkrijgen – u er tóch in slaagde om een paspoort op eigen naam te verkrijgen mét geldig uitreisvisum.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet weerlegt of betwist, onverminderd gelden.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader op bijzonder omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze gemotiveerd dat en uiteengezet waarom verzoeker zijn voorgehouden profiel als loutere soldaat niet aannemelijk maakt en stelselmatig trachtte te minimaliseren. Uit de veelheid aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent de kennis die verzoeker tentoonspreidde aangaande de plaatsen waar hij was tewerkgesteld, bevelhebbers, ontmoetingsplaatsen van de verantwoordelijken, en gebeurtenissen in het kamp May Serwa, omtrent de informele contacten en privileges die duidelijk aan hem werden toegekend, omtrent de bijzonder grote bewegingsvrijheid die hij genoot zowel binnen als buiten Eritrea en het grote vertrouwen dat belangrijke bevelhebbers kennelijk in hem stelden, in combinatie met de duidelijke discrepanties tussen zijn verklaringen doorheen de drie verschillende gehoren bij het CGVS, blijkt daarbij genoegzaam dat verzoeker een (veel) belangrijkere rol moet hebben gehad binnen het Eritrese leger en tijdens de verschillende missies waaraan hij deelnam, alsmede dat hij zijn rol en functie in deze context systematisch trachtte te verdoezelen en minimaliseren. De veelheid aan vaststellingen die in dit kader in de bestreden beslissing zijn opgenomen vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Wat betreft uw verklaringen omtrent de plaats waar u gestationeerd was, namelijk het kamp May Serwa, dient opgemerkt dat u zelf aangaf dat het een bloemenkwekerij was, en een geheime plaats voor de vergaderingen van hogere generaals (zie notities CGVS 1, p.7). U was chauffeur van kolonel W.H. (...) en kapitein W.M. (...) (zie notities CGVS 1, p.9), en u kon gedetailleerd aangeven op welke plaats alle verantwoordelijken [van het Eritrese regime] elkaar ontmoeten, namelijk het Total Benzinstation, in de stad Asmara (zie notities CGVS 1, p.6). Vanaf het jaar 2015, ging u werken onder kolonel W.B. (...), die zelf naar u had geïnformeerd bij uw onmiddellijke overste, W.H. (...) (zie notities CGVS 1, p.5). Zij hadden ook een screening gedaan van uw persoon, en wisten heel goed wie u was (zie notities CGVS 1, p.7).

U bleek, op uw beurt, met elk van deze hooggeplaatste figuren binnen het Eritrese leger – voor wie u naar uw verklaringen enkel als chauffeur werkte - informele contacten te onderhouden. Zo stelde u dat kolonel W.B. (...) een hooggeplaatste verantwoordelijke was die het kamp May Serwa regelmatig bezocht (zie notities CGVS 1, p.5). Uw overste, W.H. (...), vertelde u zelf dat deze persoon steeds naar u vroeg. Uiteindelijk ging u met deze kolonel W.H. (...), samen zitten om te spreken over uw functie binnen het kamp May Serwa. Jullie deden dit op een zeer informele manier, bij het nuttigen van bier. U mocht nadien niets over het gesprek doorgeven aan anderen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opnieuw gevraagd naar deze informele omgang, zei u dat u inderdaad met W.H. (...) ging wandelen in het park, en dat hij u vertelde dat W.B. (...) een chauffeur zocht (zie notities CGVS 2, p.14). Hij gaf echter geen verdere informatie over uw werk als chauffeur voor W.B. (...), en u mocht geen verdere vragen stellen. Gevraagd hoe uw relatie was met W.H. (...), stelde u met iedereen een normale relatie te hebben. Omtrent de functie en verantwoordelijkheden van W.B. (...), dient opgemerkt dat u doorheen de eerste twee persoonlijke onderhouden, steeds liet uitschijnen dat u niets over deze persoon weet. U kon wel meer informatie vragen bij kapitein W.M. (...), waarvan u stelde dat u er een betere band mee had dan met W.H. (...). Deze persoon, W.M. (...), bleek u niet te kunnen vertellen waarvoor W.B. (...) verantwoordelijk was, en voor welk gebied hij verantwoordelijk was. Hij stelde echter wel dat deze soort personen nooit een band hebben met gewone mensen, maar een directe band met hoge verantwoordelijken (zie notities CGVS 1, p.14).

Nadat u instemde om voor W.B. (...) te werken, werd u door hem meegenomen naar de stad Asmara om voor u een paspoort te laten aanmaken. U diende hiertoe ook foto's te laten nemen. Opnieuw, wanneer u samen met W.B. (...) het ontwikkelen van de foto's afwacht, gaat u met hem thee drinken, hetgeen enkel wijst op uw informele banden met deze hooggeplaatste personen. Deze informele banden komen ook naar voor tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Zo kwam u overeen met kapitein W.M. (...) om een paar zakken cement en bloem uit een magazijn voor hem mee te nemen (zie notities CGVS 2, p.8). Deze zakken werden door W.M. (...) verkocht op de markt, in uw bijzijn. U stelde hem de vraag of het [illegaal] verkopen van dergelijke producten niet gevaarlijk was, maar u kreeg de boodschap zich niet te bemoeien met zijn zaken. Eveneens tijdens dit persoonlijk onderhoud, blijkt dat u informeel met kapitein W.M. (...) kan spreken over zijn gevangenschap (zie notities CGVS 2, p.17). W.M. (...) had immers twee maanden op een bepaalde plaats gevangen gezeten, maar u – als gewoon soldaat – bleek wel de kans te hebben om hem te vragen om welke redenen hij twee maanden was opgesloten. Uiteindelijk, wanneer u tijdens het derde persoonlijk onderhoud opnieuw werd bevraagd over uw band met W.H. (...) en uw andere oversten, stelde u een goed contact te hebben met iedereen, geen conflicten te hebben met mensen in het algemeen, en u snel aan te passen (zie notities CGVS 3, p.15).”

Verzoeker slaagt er niet in om aan deze vaststellingen afbreuk te doen. Andermaal tracht hij namelijk geheel ten onrechte zijn rol en functie te minimaliseren. Hij beweert opnieuw dat hij steeds enkel

chauffeur was, dat hij gewone soldaat was, dat hij bevelen moest uitvoeren “als een slaaf” en telkens buiten moest “wachten als een hond” en dat hij nooit vragen mocht stellen. Dit vindt echter hoegenaamd geen steun in en wordt ontkracht door de veelheid aan verklaringen zoals aangehaald in de bestreden beslissing. Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker toegang had tot en werd vertrouwd met gevoelige en geheime informatie, dat hij informele contacten onderhield met belangrijke bevelhebbers, dat hij na screening en op persoonlijk verzoek ging werken voor en (in het buitenland) delicate en geheime missies uitvoerde voor kolonel W.D. en dat hij in de gunst stond van zijn hooggeplaatste bevelhebbers.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts, bleek u eveneens buitengewone privileges te genieten tijdens uw militaire dienst, zoals het onmiddellijk verkrijgen van verlof. Om het paspoort aan te vragen in Asmara, in het jaar 2015, diende u immers verlof aan te vragen aan uw oversten in het kamp May Serwa (zie notities CGVS 1, p.6). Gezien de missie een geheim karakter had, verzweeg u dat u W.B. (...) zou ontmoeten, en stelde u tijdens het aanvragen van uw verlof dat u uw kinderen wilde bezoeken. U kreeg daarop de toestemming om reeds de volgende ochtend uw verlof op te nemen. Nadat u de eerste missie voor W.B. (...) had uitgevoerd, bleef u opnieuw twee dagen thuis, voor u terug ging werken in het kamp May Serwa (zie notities CGVS 1, p.8). Verder, dient eveneens opgemerkt dat u wel degelijk promotie heeft gemaakt tijdens uw militaire dienst. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gesteld dat u reeds meer dan twintig jaar actief was in de militaire dienst, en dat u eveneens heeft gestreden tijdens de Ethiopische invasie, en gevraagd of u dan nooit enige promotie heeft gemaakt, antwoordde u dat u heel actief was op uw werk, en dat veel personen met een hogere rang het kamp [May Serwa] bezochten. Uiteindelijk, werd u gevraagd om leidinggevende te worden van de chauffeurs die voor de twee bloemenkwekerijen – de Nederlandse en de Israëliëse – werkten (zie notities CGVS 2, p.13). Deze aanstellingen gebeurde door de bevelhebbers waarvan hierboven reeds werd gesteld dat u er een goed contact mee onderhield, met name W.H. (...) en W.M. (...), in samenspraak met een verantwoordelijke voor de financiën. U stelde echter – verbazend genoeg – dat deze promotie niet officieel was, omdat promotie niet op een eerlijke manier gebeurt. Promoties worden – volgens u enkel gegeven aan mensen die te veel roddelen, of informatie doorgeven. Het dient echter opgemerkt, dat u, gegeven deze promotie en uw actieve inzet, wel degelijk in de gunst stond van uw bevelhebbers. Dit wordt eveneens aangetoond door het feit dat zij voor u een paspoort met uitreisvisum hebben geregeld (zie notities CGVS 1, p.5-6). Informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – geeft immers aan dat gewone soldaten of militairen, zoals u zichzelf voordeed tijdens de verschillende persoonlijke onderhouds, geenszins van dergelijke privileges, zoals verlof, promotie, het verkrijgen van een paspoort, of informele omgang met topofficieren, kunnen genieten. Er dient dus enkel geconcludeerd dat u wel degelijk een hogere functie uitoefende dan dat u zichzelf aanmeet.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij een dag verlof zou hebben gekregen om W.B. te ontmoeten, mist kennelijk feitelijke grondslag aangezien hij eerder aangaf dat hij deze ontmoeting geheim hield voor de overste die hem dit verlof toekende en ten overstaan van deze overste beweerde dat hij verlof nam om zijn kinderen te bezoeken. Verder kunnen de twee dagen verlof na de eerste missie weldegelijk worden gezien als privilege en toont verzoeker het tegendeel geenszins aan.

Met de loutere herhaling van het gegeven dat de promotie die hij van zijn bevelhebbers, in samenspraak met een verantwoordelijke voor de financiën, kreeg niet-officieel was, doet verzoeker verder geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze promotie en zijn actieve inzet gedane vaststellingen.

De motieven inzake zijn paspoort met uitreisvisum, laat verzoeker bovendien geheel onverlet. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd gelden.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat aan verzoeker zowel binnen als buiten Eritrea een buitengewone bewegingsvrijheid werd toegekend. De motieven luiden in dit kader als volgt:

“Vervolgens, kan uit de hierboven gedane vaststellingen reeds worden opgemerkt dat u een buitengewone bewegingsvrijheid had binnen Eritrea, gezien u met een groot gemak verlof bleek te kunnen aanvragen, of op informele wijze met uw bevelhebbers kon spreken. Deze bewegingsvrijheid komt ook naar voor uit de taken die u uitvoerde, vanaf het jaar 2010, onder leiding van W.M. (...). U diende immers als chauffeur, samen met twee andere soldaten, deserteurs op te halen, en ze terug naar het kamp van May Serwa te brengen. Uit uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, blijkt opnieuw het opmerkelijke vertrouwen dat kapitein W.M. (...) in u stelde bij het uitvoeren van deze taken. U zei immers dat zij [uw oversten] u het adres van de deserteurs gaven, u meedeelden waar deze precies woonden, en u ook alle persoonlijke informatie van de deserteurs gaven, waarna u ze ging halen, samen met twee soldaten, om deze te arresteren (zie notities CGVS 2,

p.16). Gevraagd hoeveel keer u dit heeft gedaan, zei u – de vraag ontwijkend – dat dit niet enkel voor u geldt, maar ook voor andere soldaten, of u nu in de gevangenis werkte of niet, en u herhaalde dat u informatie kreeg over een bepaald persoon, om deze te arresteren. U voegde eraan toe dat de meeste personen naar hun ouders gaan [wanneer ze deserteren]. Niet veel later tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, stelde u dat deze arrestaties niet uw voornaamste taak was, maar dat u ze ook mee nam, omdat u niet kon weigeren (zie notities CGVS 2, p.17). U zei dat er op een bepaald moment personen naar u toe komen en tegen u zeggen dat u een bepaald persoon moet arresteren. Zij zeggen u twee soldaten mee te nemen, zij vragen u eveneens of u alle informatie heeft [over de gedeserteerde persoon], en daarna vertrekken jullie. Het dient opgemerkt, dat uit deze verklaringen bezwaarlijk naar voren komt dat u enkel een chauffeur was tijdens deze missies. U kreeg immers het vertrouwen en de vrijheid om, samen met twee andere soldaten, de informatie over de deserteurs te beheren, ze op te zoeken, en ze daarna te arresteren. Echter beperkte deze bijzondere bewegingsvrijheid zich niet alleen tot uw taken binnen Eritrea. Deze bewegingsvrijheid komt ook naar voor tijdens uw verklaringen over uw missies en taken in Soedan, en staat duidelijk in schril contrast met het profiel dat u zichzelf aanmeet. U verklaarde immers, tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, dat u geen kennis had van de functie, rang en verantwoordelijkheden van W.B. (...) (zie notities CGVS 1, p.14). Bij de aanvang van uw eerste missie naar Soedan, werd u op het hart gedrukt dat u geen vragen mocht stellen en discreet moest blijven (zie notities CGVS 1, p.7). U mocht niet weten wie de passagiers in de wagen waren, en u mocht niet tegen hen spreken. U mocht enkel rijden, en u mocht aan niemand vertellen wat er tijdens de missies gebeurde, omdat u anders uzelf in gevaar zou brengen, en zou kunnen worden vermoord. Doch, op één van deze missies naar Soedan, in het jaar 2016, bleek W.B. (...) u opeens uit te nodigen om met hem te gaan eten. Hij stelde dat u vrije tijd kreeg van hem, en dat u – alleen - Khartoem mocht verkennen (zie notities CGVS 2, p.19). U leerde tijdens deze uitstap uw toekomstige echtgenote A. (...) kennen. U bleek eveneens de toestemming te hebben [van W.B. (...)] om de volgende dag A. (...) te bezoeken, en u bleek bovendien – in deze zelfde periode van de missie in 2016 – met haar te mogen huwen (zie notities CGVS 2, p.19-20). Zij was immers van mening dat zij zwanger was geraakt, en zij wilde zekerheid. Dat u een dergelijke vrijheid genoot tijdens deze zeer geheime missies in Soedan, terwijl u verklaarde slechts een gewone chauffeur te zijn, die bovendien van geen enkel gegeven van deze missies op de hoogte was, is dan ook danig weinig aannemelijk, en doet enkel afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vermeende profiel dat u zichzelf aanmeet. Er dient daarenboven opgemerkt, dat u verklaarde geen Soedanese verblijfsdocumenten te bezitten (zie notities CGVS 2, p.19), hetgeen het geheime karakter van de missie opnieuw in gevaar zou brengen. U stelde echter dat u, bij een toevallige controle door Soedanese agenten, deze zou meenemen naar het hotel, en uw identiteitsdocumenten zou opvragen [bij W.B. (...)]. Het dient echter opgemerkt dat deze verklaringen absoluut niet afdoende zijn. Dat hooggeplaatste officieren deze geheime missies in Soedan in gevaar zouden brengen door een onwetende chauffeur zonder verblijfsdocumenten vrij in de stad Khartoem te laten rondlopen, houdt dan ook geen steek.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hij enkel chauffeur was en hiervoor (enkel) informatie over de verblijfplaatsen van de arrestanten binnen Eritrea kreeg, mist blijkens zijn eerdere, voormelde gezegden klaarblijkelijk feitelijke grondslag. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker het bevel, het vertrouwen en de vrijheid kreeg om, samen met twee andere soldaten, alle persoonlijke informatie over deserteurs te beheren, hen op te zoeken en hen te arresteren.

Dat verzoeker in Soedan ondergedoken zou hebben geleefd, kan gelet op zijn voormelde verklaringen tijdens de eerste twee gehoren bij het CGVS bovendien bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat W.B. aan verzoeker een dermate verregaande mate van vrijheid zou hebben geboden louter om hem in het gareel te houden, kan, gelet op de aperte risico's die zoals terecht wordt aangestipt in de voormelde motivering met het verlenen van deze vrijheid gepaard gingen, evenmin overtuigen.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ten slotte, dient opgemerkt dat u doorheen de persoonlijke onderhouds een opmerkelijk kennis blijkt te hebben over de gebeurtenissen in de gevangenis van het kamp May Serwa. Hierboven werd reeds vastgesteld dat u een opmerkelijke vrijheid had tijdens de arrestaties van deserteurs in het binnenland. Maar u bleek eveneens zeer goed te weten wat met deze deserteurs gebeurde nadat zij door u werden gearresteerd. U stelde dat zij, nadat ze waren gearresteerd, naar de gevangenis van May Serwa, Adi Abeyto of Karseli worden gebracht (zie notities CGVS 2, p.16). Vroeger werden ze ook naar de gevangenis van Adi Nfas gebracht, maar u zei dat deze nu gesloten is, omdat er twee personen overleden zijn. Deze personen heeft u nog naar het ziekenhuis gevoerd, maar één van hen stierf in uw auto. U verklaarde evenzeer hoe uniek u de gevangenis van May Serwa vond, en u beschreef het als een container in de grond. U gaf ook voorbeelden over personen met een - in Eritrea verboden – geloofsovertuiging die door medesoldaten werden aangevoerd in May Serwa, om te worden veroordeeld. Ten slotte, stelde u dat gevangenen in May Serwa worden gefolterd en zette u uiteen hoe

een verblijf in de gevangenis van May Serwa reeds een foltering op zich inhoudt. U gaf gedetailleerd aan hoe groot de openingen zijn in de container, hoe koud het er wel niet was, en hoe de mensen er worden vastgeketend (zie notities CGVS 2, p.16). Dat een gewone chauffeur, die eveneens ook landbouwer zou zijn op de bloemenkwekerij van May Serwa dergelijke details zou kunnen geven over de levensomstandigheden, folteringen en gevangenen in de gevangenis van May Serwa, is dan ook danig opmerkelijk.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hij al deze informatie zou hebben opgevangen van andere soldaten, is geheel niet plausibel. Verzoeker was immers zelf gestationeerd in het kamp van May Serwa, kende de gevangenis, de levensomstandigheden in de gevangenis en de aldaar gehanteerde folterpraktijken duidelijk zowel vanbinnen als vanbuiten. Eveneens werd hij toevertrouwd met de gevoelige taak van het wegvoeren van twee personen uit de gevangenis van Adi Nfas. Eén daarvan overleed in zijn wagen en de andere in het ziekenhuis. Ten gevolge hiervan werd de voornoemde gevangenis gesloten.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd als volgt:

“Gegeven de bovenstaande vaststellingen, dient dan ook opgemerkt dat er binnen het Eritrese regime, een zeer groot vertrouwen in u werd gesteld. U ging immers informeel om met hooggeplaatste officieren, er werden u buitengewone privileges toegekend, u was tewerkgesteld in een kamp waar hoge generaals geheime vergaderingen hielden, u had een ongebruikelijke bewegingsvrijheid, en er werd voor u eveneens een paspoort aangemaakt, mét uitreisvisum. U werd dan ook door deze hooggeplaatste officieren gekozen om deel te nemen aan geheime missies in het buitenland, namelijk Soedan, hetgeen het vertrouwen dat zij in u stelden ten stelligste bevestigt. Echter, wanneer u wordt gevraagd om welke redenen men een dergelijk vertrouwen in u stelde, dient opgemerkt dat u uw rol binnen de Eritrese militaire dienst opnieuw danig minimaliseert. U bleef namelijk, tijdens de drie persoonlijke onderhouds, volharden dat u een gewone chauffeur was tijdens deze [binnenlandse en buitenlandse] missies (zie notities CGVS 1, p.8, CGVS 3, p.3), dat u maar een militair was (zie notities CGVS 2, p.14), en dat u een gewoon persoon bent (zie notities CGVS 1, p.20). Gevraagd hoe de persoon W.B. (...) u dan kende – gezien u stelde een gewoon chauffeur te zijn -, antwoordde u – in tegenstelling tot wat uit uw bovenstaande verklaringen valt af te leiden – dat u hem niet persoonlijk kent, maar dat hij regelmatig naar de plaats kwam waar u was gestationeerd [May Serwa] (zie notities CGVS 1, p.7). Gevraagd om welke redenen hij dan net u had uitgekozen om chauffeur te zijn tijdens zijn [geheime] missies, zei u dat hij [W.B. (...)] toestemming had gevraagd aan uw oversten zodat u mee kon op missie naar het kamp Sawa, waarna u uitweidde over uw uiteindelijke missie naar Soedan. Gezien u geenszins een antwoord gaf op de aan u gestelde vraag, werd u later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud opnieuw gevraagd om welke redenen hij [W.B. (...)] u had gevraagd om voor hem te werken, en u zei dat hij het u niet rechtstreeks had gezegd, maar dat u van uzelf weet dat u een harde werker bent (zie notities CGVS 1, p.12). Daarnaast, stelde u dat u ook met alle soorten voertuigen kon rijden. Ten slotte, zei u dat u wel de taal Tigrinya kon begrijpen, maar dat u deze taal niet kon lezen of schrijven. Gevraagd of u dan niet naar uw [toekomstige] taken vroeg [aan W.B. (...)], herhaalde u dat u voor hem moest rijden, maar zich nergens mee mocht bemoeien. U moest over alles dat u zag doen alsof u het niet zag. U was gekozen, maar u mocht zich nergens mee bemoeien (zie notities CGVS 1, p.13). Het is dan ook duidelijk dat in u een groot vertrouwen werd gesteld. Dat u niet zou weten, of u niet concreet kan aangeven op basis van welke criteria u zou zijn gekozen om deel te nemen aan deze geheime, buitenlandse missies, is dan ook allerminst geloofwaardig.

Gegeven het geheel van bovenstaande vaststellingen, is het dan ook duidelijk dat u tijdens de eerste twee persoonlijke onderhouds bepaalde zaken verborgen hield. Niet in het minst uw werkelijke taken en functies voor uw oversten W.H. (...), W.M. (...) en W.B. (...). Uit de persoonlijke onderhouds kan worden afgeleid dat u absoluut meer weet over het reilen en zeilen van het Eritrese regime, dan u initieel beweerde.”

Daarenboven voert verzoeker niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de nochtans veelheid aan volgende motieven:

“Het is dan ook niet echt verbazend, dat u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud – opeens – stelt dat u de waarheid zal zeggen, en toegeeft dat u wel degelijk meer weet over de buitenlandse missies die u uitvoerde onder W.B. (...), en dat u meerdere missies naar Soedan heeft uitgevoerd – namelijk meer dan vijf – dan dat u tijdens de twee eerdere persoonlijke onderhouds had aangegeven (zie notities CGVS 3, p.2-3). Zo bleek u zeer goed te weten wat de functie en de rang is van W.B. (...), hij bleek een kolonel, en wist u eveneens dat hij rechtstreekse contacten had met hooggeplaatste generaals binnen het Ministerie van Defensie (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier), namelijk generaal Filiops [Woldeyohanes] en generaal Asmerom [Gerezgiher] (zie notities CGVS 3, p.3). U bleek eveneens te weten wie de passagiers waren die u vervoerde tijdens deze missies, wat hun taken waren,

en wie de arrestanten waren, namelijk Eritrese oppositieleden. Zij werden gearresteerd door medewerkers in Soedan, en daarna overgedragen aan kolonel W.B. (...), en zijn medewerkers. U stelde te weten dat deze personen, bij terugkeer naar Eritrea, zouden worden gedood. Bovendien, gaf u tijdens dit derde persoonlijk onderhoud toe dat u werd aangesteld onder W.B. (...) in het jaar 2015, maar daarna niet meer terugkeerde naar het kamp May Serwa (zie notities CGVS 3, p.3, p.8 en p.15). U bleef meerdere maanden in Soedan wonen, meestal bij uw echtgenote A. (...) (zie notities CGVS 3, p.4), en in de periodes dat u zich terug in Eritrea bevond, verbleef u telkens bij uw familie in Asmara (zie notities CGVS 3, p.8). U stelde dat, nadat u was begonnen met uw werk onder W.B. (...), kolonel W.H. (...) was overgeplaatst naar de politie-eenheid, en dat W.M. (...) gevangen werd gezet (zie notities CGVS 3, p.7-8). U wist niet waar W.H. (...) op dit moment verblijft.

Gegeven bovenstaande verklaringen die u aflegde tijdens het derde persoonlijk onderhoud, dient enkel te worden vastgesteld, dat zij het door u opgeworpen profiel, namelijk dat van een gewone chauffeur of soldaat binnen het Eritrese leger, enkel verder ondermijnen. U had immers tijdens de eerste twee persoonlijke onderhouds uitdrukkelijk gesteld niets te weten over de missies, de medeplichtigen en de arrestanten, maar tijdens het derde persoonlijk onderhoud bleek dat u over dit alles wel degelijk op de hoogte was. Het feit dat u stelde niet meer naar het kamp May Serwa te zijn teruggekeerd, geeft enkel aan dat u voltijds onder W.B. (...) was aangesteld, en niet enkel werd uitgeleend als chauffeur door W.H. (...) en W.B. (...), zoals u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde. Het dient dus vastgesteld, gegeven het geheel aan bovenstaande verklaringen, dat u wel degelijk, en met volle wetenschap, deelnam aan missies van de Eritrese veiligheidsdiensten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien opnieuw dat er in u een groot vertrouwen werd gesteld, en dat u op de hoogte bent van zeer vertrouwelijke informatie.”

Dat verzoeker heden opnieuw beweert dat hij slechts een gewone soldaat was, enkel als chauffeur opereerde, slaafs bevelen diende te volgen, buiten diende te wachten als een hond, geen vragen mocht stellen en zich nergens mee mocht moeien, kan gelet op deze motieven bezwaarlijk ernstig worden genomen. Evenmin kan gelet op het voorgaande ernstig worden genomen dat hij de informatie over de buitenlandse missies slechts uit de omstandigheden en sommige aan hem bekende informatie zou hebben afgeleid.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Nochtans, bleef u – ook tijdens het derde persoonlijk onderhoud – volharden in het minimaliseren van uw rol en functie binnen het Eritrese regime. U bleek nog steeds niet te kunnen aangeven om welke redenen net u werd verkozen om deel te nemen aan deze geheime, buitenlandse missies, en u bleek eveneens nog steeds niet te kunnen aangeven om welke redenen in u een dergelijk vertrouwen werd gesteld. Opnieuw gevraagd om welke redenen u werd gekozen voor deze missies, en gevraagd om welke redenen deze hooggeplaatste officieren [die rechtstreekse contacten hadden met generaals van het Eritrese Ministerie van Defensie] zo veel vertrouwen in u stelden, zei u dat zij – naar uw analyse – van u gebruik hebben gemaakt, dat u een soort dekking was (zie notities CGVS 3, p.4). Wanneer jullie op missie gingen naar Soedan, dan ging u niet overal mee, maar bleef u meestal bij uw echtgenote – die u in het jaar 2016 in Soedan had leren kennen (zie notities CGVS 1, p.10). U stelde dat het voor hen een voordeel was dat u niet kon lezen, en dat u hun taal niet begreep – zij communiceerden immers in de Tigre-taal (zie notities CGVS 3, p.3) -, en u stelde dat zij u gewoon zagen als een analfabete chauffeur (zie notities CGVS 3, p.4). Een zoveelste maal werd gesteld dat er toch een reden moet zijn dat ze u zouden verkiezen om deel te nemen aan dergelijke missies, gezien de betrouwbaarheid van deze missies, en u antwoordde dat u sowieso een goede reputatie genoot, dat u braaf en gehoorzaam was, en dat u zich nooit heeft bemoeid met hun zaken. Tenslotte, gevraagd wie u dan had aangeraden bij W.B. (...), om voor hem te werken, zei u dat niemand u had aangeraden, en dat u zelf op zoek was naar een uitweg om het land veilig te verlaten.

Andermaal, dient opgemerkt, dat u in uw verklaringen, namelijk dat u een analfabete chauffeur zou zijn en dat hooggeplaatste officieren u om die reden hadden gekozen om met hen de missies in Soedan uit te voeren, uw functie binnen de Eritrese veiligheidsdiensten opnieuw danig minimaliseert. U geeft uiteindelijk toe dat u bent gekozen vanwege uw goede reputatie, uw inzet en gehoorzaamheid. Gegeven deze verklaringen, en de reeds hierboven gedane vaststellingen [uw informele contacten met hoge officieren, de aan u toegekende privileges binnen de Eritrese legerdienst, uw uitgebreide kennis van het Eritrese systeem, en uw grote bewegingsvrijheid in Eritrea en Soedan], dient enkel geconcludeerd dat u wel degelijk een hogere of geprivilegieerde positie innam binnen het Eritrese leger, en de Eritrese veiligheidsdiensten, en zodoende heeft u allerminst uw profiel als gewone analfabete chauffeur aannemelijk gemaakt.”

Uit deze vaststellingen blijkt duidelijk dat verzoeker ook tijdens zijn derde gehoor bij het CGVS bleef volharden in het ten onrechte minimaliseren van zijn rol en functie binnen het Eritrese regime. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat hij uiteindelijk diende toe te geven dat hij door W.B. werd geselecteerd omwille

van zijn goede reputatie, inzet, gehoorzaamheid en actieve invulling van zijn job. In combinatie met de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent zijn informele contacten met hogere officieren, privileges, kennis en bewegingsvrijheid, blijkt hieruit duidelijk dat hij een hogere of meer geprivilegieerde positie moet hebben gehad dan hij heden beweert.

Dit geldt nog des te meer nu in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd als volgt:

“Deze conclusie wordt versterkt door het feit dat u – ook tijdens uw derde persoonlijk onderhoud – aangaf een aanzienlijke bewegingsvrijheid te genieten, zowel binnen Eritrea als in Soedan. U bleek zich immers tussen de missies door gewoon thuis, bij uw familie, in de stad Asmara, te kunnen ophouden, en geenszins te moeten terugkeren naar een kamp of plaats van aanstelling (zie notities CGVS 3, p.8). Verder verklaarde u tijdens de missies in Soedan, telkens een maand of meer in de stad Khartoem te verblijven (zie notities CGVS 3, p.7). U bent in Soedan zeer snel kunnen huwen (zie notities CGVS 3, p.9), u verbleef meestal bij uw echtgenote, A. (...) (zie notities CGVS 3, p.4), en u kreeg met haar een kind (zie notities CGVS 3, p.9). U heeft dit kind ook laten registreren bij de Soedanese autoriteiten (zie notities CGVS 3, p.20). U had vrienden in de wijk waar u, samen met uw echtgenote, woonde, zoals Soedanese militairen (zie notities CGVS 3, p.4). Gevraagd of u dan Soedanese verblijfsdocumenten had, antwoordde u echter opnieuw ontkennend (zie notities CGVS 3, p.8). U stelde wel een telefoon te hebben gekregen [van W.B. (...)], met een simkaart en slechts één nummer van een Soedanese persoon (zie notities CGVS 3, p.8). In geval van nood, bijvoorbeeld bij een arrestatie tijdens een round-up, diende u enkel dit nummer te bellen, waarna uw problemen zouden worden opgelost. Gevraagd om welke redenen u een dergelijke vrijheid genoot om zich in Soedan vrij te bewegen, kon u enkel – en geenszins afdoende – antwoorden dat u niet de enige was die in Soedan verbleef (zie notities CGVS 3, p.9). Dat u in een dergelijke positie van vrijheid en privilege zou verkeren, terwijl u beweerde een gewone chauffeur, of een gewoon soldaat, te zijn tijdens deze buitenlandse missies, is dan ook danig weinig aannemelijk, en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u opgeworpen profiel binnen het Eritrese leger.”

Dat verzoeker enkel elders, waaronder bij zijn vrouw, mocht verblijven wanneer hij ergens niet mee naartoe mocht, kan gelet op zijn verklaringen tijdens het derde gehoor bij het CGVS totaal niet overtuigen. Uit dit gehoor blijkt dat hij zowel in Eritrea als daarbuiten tussen zijn missies door kon en mocht verblijven waar hij maar wilde, dat hij niet in een kamp moest verblijven en dat hij zich hoewel hij in legerdienst was vrijuit kon verplaatsen in zowel binnen- als buitenland. Andermaal ondermijnt dit op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn vermeende lage profiel als analfabete, ongeprivilegieerde chauffeur.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien geheel onverlet waar gesteld wordt:

“Te meer, omdat uw verklaringen over uw vermeende lage positie binnen het Eritrese leger, absoluut niet overeenstemmen met het feit dat u doorheen de drie persoonlijke onderhouds steeds uw eigen inzet en gehoorzaamheid – binnen het Eritrese leger – prijst. Doorheen de drie persoonlijke onderhouds, is dan ook een soort zichtbare trots te bemerken over uw daden en functie, hetgeen in een absoluut schril contrast staat met de aan uzelf toegemeten lage positie binnen het Eritrese leger, en uw verklaringen te willen deserteren uit de Eritrese legerdienst. Zo stelde u verschillende malen dat u een goed mens was, met goede intenties, en dat u een goed chauffeur was (zie notities CGVS 1, p.9, CGVS 2, p.14 en p.20-21, CGVS 3, p.17). Meermaals stelde u dat u een harde en actieve werker was (zie notities CGVS 1, p.12, CGVS 2, p.13 en CGVS 3, p.17), en gaf u uitgebreide voorbeelden over hoe hard u wel werkte. U herhaalde veelvuldig dat u een zeer gehoorzaam en braaf persoon bent (zie notities CGVS 1, p.23, CGVS 3, p.4 en p.17), en dat het uw principe is in het leven om nooit vragen te stellen als het over een ander zijn zaak gaat (zie notities CGVS 1, p.23). U stelde zich dan ook nooit te bemoeien met andermans zaken (zie notities CGVS 3, p.4). U heeft dan ook steeds de aan u gegeven bevelen blindelings opgevolgd (zie notities CGVS 2, p.10 en CGVS 3, p.16-17). Het enige bevel dat u nooit zou opvolgen, is iemand martelen of doden (zie notities CGVS 3, p.18).”

Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker vecht evenmin de volgende motieven aan:

“Tenslotte, dient geconcludeerd, dat uw plotselinge eerlijkheid in verband met uw kennis over de buitenlandse missies in Soedan, enkel de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. U bleek immers niet alleen toe te geven veel meer kennis te hebben over de buitenlandse missies waaraan u zelf deelnam, u bleek eveneens - tijdens de eerste twee persoonlijke onderhouds - niet de waarheid te hebben gesproken over uw vermeende illegale vlucht (zie notities CGVS 3, p.4). U stelde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud immers dat u, twintig dagen voor uw vertrek uit Soedan, in de maand december van het jaar 2018, door uw overste, W.B. (...), werd aangemaand om Eritrea en Soedan te ontvluchten (zie notities CGVS 1, p.9). Hiertoe gaf hij u uw paspoort – die u tot dan toe nooit

had gezien of in uw handen had gehad (zie notities CGVS 1, p.6) – terug, zodat u op een legale manier kon vertrekken. Op aanraden van W.B. (...), bent u uiteindelijk vertrokken naar Ethiopië, en vervolgens naar België. Er werd u echter nooit verteld om welke reden u diende te vluchten, noch had u het aan W.B. (...) gevraagd (zie notities CGVS 1, p.22-23). U was gewoon vertrokken, omdat u meende dat u gevaar liep, zonder dat u kon aangeven om welke redenen u gevaar zou lopen. Dit deel van uw relaas, namelijk hoe W.B. (...) u het paspoort teruggaf, en wat hij u daarbij allemaal vertelde, werd door u zeer gedetailleerd en gestructureerd uiteen gezet. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud, wijzigde u uw verklaringen, en stelde u het paspoort niet te hebben gekregen van W.B. (...), maar het van hem te hebben gestolen, drie dagen voor uw vertrek, voordat u hem naar de luchthaven in Khartoem heeft gebracht (zie notities CGVS 3, p.4). Opnieuw zette u uw wedervaren uiteen op een gedetailleerde en gestructureerde manier. Wat betreft uw aanstelling onder W.B. (...), verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud uitgebreid en in detail hoe u uiteindelijk onder W.B. (...) terecht kwam (zie notities CGVS 1, p.5-6), om tijdens het derde persoonlijk onderhoud opeens te verklaren dat niemand u had aangeraden om voor hem te werken, maar dat u het zelf als een opportuniteit zag (zie notities CGVS 3, p.4 en p.15). Er werd u dan ook, tijdens het derde persoonlijk onderhoud, gevraagd om welke redenen u niet eerlijk bent geweest tijdens de twee vorige persoonlijke onderhouds, waarop u antwoordde dat u de vertrouwelijkheid en confidentialiteit van het persoonlijk onderhoud betwijfelde, omdat de informatie waarover u beschikt over gevaarlijke personen gaat (zie notities CGVS 3, p.20). U stelde dat u nog een gezin heeft in Eritrea, en dat u uw gezin niet in gevaar wilde brengen. U werd pas gerustgesteld wanneer u had gesproken met uw sociaal assistente. Zij heeft u verteld dat de persoonlijke onderhouds voor het CGVS wel degelijk vertrouwelijk zijn, waarna u besloot de waarheid te vertellen. Deze verklaringen snijden echter geen hout. Ten eerste, werd u zowel tijdens het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud op het hart gedrukt dat dergelijke gesprekken voor het CGVS confidentieel zijn, en nooit worden doorgegeven aan de autoriteiten van uw land van herkomst. Dat u na een gesprek met uw sociaal assistente, opeens wél in de vertrouwelijkheid van het Commissariaat zou geloven, en daarom besliste om wél de volledige waarheid te vertellen bij het derde persoonlijk onderhoud, is dan ook danig weinig geloofwaardig. U werd immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud herhaaldelijk geconfronteerd met uw weinig geloofwaardige verklaringen omtrent uw functie en vlucht (zie notities CGVS 1, p.22-25), en ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u herhaaldelijk de kans gegeven om eerlijk over uw wedervaren te vertellen (zie notities CGVS 2, p.14-15 en p.21). Kansen die u geenszins greep. Meer nog, u bleek het tweede persoonlijk onderhoud opzettelijk te tegen te werken door ontwijkende antwoorden te geven, uitgebreid naast de kwestie te antwoorden, en geenszins een antwoord te geven op de aan u gestelde vragen (zie notities CGVS 2, p.8, p.11, p.12-13, en p.15). Nochtans werd u meermaals gewezen op het feit dat u niet op de vragen heeft geantwoord. Bovendien, dient opgemerkt dat u de verschillende delen van uw asielaanvraag tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud gedetailleerd en gestructureerd heeft uiteengezet, en dat u uw gewijzigde asielaanvraag tijdens het derde persoonlijk onderhoud opnieuw op dezelfde wijze in vrij relaas gedetailleerd en gestructureerd uiteenzette. Deze vaststelling indachtig, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud opeens waarheidsgetrouwe verklaringen zou afleggen. U kreeg immers reeds uitgebreid de kans om de "eerlijke" antwoorden te geven tijdens uw eerste en tweede persoonlijke onderhoud.”

Derhalve worden deze motieven door de Raad overgenomen.

Aldus wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd als volgt:

“Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, namelijk het feit dat u uw functie en rol binnen het Eritrese leger systematisch bleef minimaliseren, terwijl er duidelijke aanwijzingen zijn dat u wel degelijk een hogere functie had binnen het leger; en het feit dat u – om weinig overtuigende redenen – tegengestelde verhalen heeft uiteengezet tijdens de drie persoonlijke onderhouds, dient te worden geconcludeerd dat de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig en fundamenteel ondermijnd wordt. Gegeven het feit dat u een hogere functie had binnen het Eritrese leger, en gegeven het feit dat u beduidend verschillende verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop u gevlucht bent uit de dienstplicht, en dus de manier waarop u Eritrea – en Soedan – heeft verlaten, kan enkel worden besloten dat er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan uw werkelijke desertie uit het Eritrese leger, met behulp van een paspoort met uitreisvisum. Uit bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden afgeleid dat u absoluut niet aannemelijk maakt uw paspoort niet zelf te hebben aangevraagd of nooit te hebben gezien in de drie jaar van uw werk voor de Eritrese veiligheidsdiensten. Er kan dan ook allerm minst worden aangenomen dat u uw paspoort zou hebben gestolen van uw overste, kolonel W.B. (...), om op die manier aan de dienstplicht te ontsnappen. Gegeven uw trots om uw daden tijdens uw Eritrese legerdienst, is het op zich reeds zeer opmerkelijk dat u überhaupt zou willen deserteren uit de legerdienst, en niet om een andere reden zou moeten vluchten. U stelde immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u diende te vluchten

omdat u gevaar liep (zie notities CGVS 1, p.21-22), en geenszins omdat u de Eritrese legerdienst wilde ontlopen.”

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“De hierboven gedane vaststellingen worden ook versterkt door de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, namelijk de kopieën van de verschillende bladzijden uit uw paspoort – dat door de luchthavenpolitie werd ingehouden. Uw verklaringen spreken deze informatie dan ook op essentiële punten tegen, hetgeen de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen, namelijk illegaal te zijn gevlucht uit Eritrea, enkel verder ondermijnt.

U verklaarde dat voor u – voor de aanvang van de buitenlandse missies waaraan u deelnam – een geldig paspoort op uw naam werd aangemaakt door uw overste, W.B. (...) (zie notities CGVS 1, p.5). Deze werd voor u aangemaakt in de stad Asmara, in uw bijzijn. U verklaarde dit paspoort nooit in handen te hebben gehad, zowel niet tijdens de missies die u samen met W.B. (...) heeft ondernomen, als tijdens uw verblijf in Soedan. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u dat u de waarheid had gesproken over het verkrijgen van uw paspoort, maar niet over de manier waarop het u in handen kwam (zie notities CGVS 3, p.7). U verklaarde dat het paspoort voor u werd aangemaakt in het jaar 2015 (zie notities CGVS 1, p.5). U zou het paspoort – volgens uw verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud – pas in handen hebben gekregen ongeveer twintig dagen voor uw vertrek uit Soedan, op 20 december 2018. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud, verklaarde u het paspoort te hebben gestolen van W.B. (...), drie dagen voor uw vertrek uit Soedan. Gevraagd of u dan nooit naar uw paspoort heeft gevraagd sinds het jaar 2015, zei u dat u slechts één maal naar het paspoort had gevraagd, waarna u van W.B. (...) een kopie had gekregen van de eerste pagina (zie notities CGVS 1, p.12). U bleek uw paspoort toen te willen zien, omdat u een bewijs nodig had van uw identiteit om op die manier de geboorteakte van uw dochter te kunnen aanvragen. Uw dochter werd geboren in de maand oktober of november van het jaar 2017 (zie notities CGVS 2, p.20). U had uw paspoort ook nodig voor het registreren van uw huwelijk bij de Soedanese rechtbank (zie notities CGVS 1, p.12). Echter, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, stelde u – tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen – dat u reeds naar uw paspoort vroeg wanneer u wenste te huwen met A. (...), die u had leren kennen aan het einde van het jaar 2016, en in dezelfde periode wenste te huwen (zie notities CGVS 2, p.20). U stelde opnieuw dat u slechts een kopie van uw paspoort had gekregen. Volgens uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, bleek u A. (...) te hebben leren kennen, en binnen de tien dagen, met haar te zijn gehuwd, omdat zij zeker was dat zij zwanger was van u (zie notities CGVS 2, p.20). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud, stelde u dat alles wat u over uw ontmoeting met A. (...) heeft verteld de waarheid was, maar dat dit alles gebeurde op één maand tijd – en niet op tien dagen, zoals u eerder verklaarde – aan het einde van het jaar 2016 (zie notities CGVS 3, p.9 en p.20). U bleef er echter bij dat zij in die periode – aan het einde van het jaar 2016 - ook zwanger was geworden (zie notities CGVS 3, p.20). Nochtans, zijn uw verklaringen duidelijk tegenstrijdige met de documenten die u in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming heeft afgegeven (zie documenten, in groene map). De geboorteakte van uw dochter stelt duidelijk dat zij werd geboren in de maand oktober van het jaar 2017, hetgeen uw verklaringen, namelijk dat A. (...) daadwerkelijk zwanger was aan het einde van het jaar 2016, gewoonweg onmogelijk maakt.

Het dient opgemerkt dat u omtrent uw paspoort, en uw activiteiten in Soedan, ten tijde van uw buitenlandse missies, merkwaardig verwarrende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Echter, zijn uw verklaringen over uw verblijf in Soedan, niet enkel tegenstrijdig tussen de verschillende persoonlijke onderhouds, zij zijn ook tegenstrijdig met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, namelijk de gegevens in uw paspoort. Eveneens, wordt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen illegaal te zijn gevlucht nadat u uw paspoort met uitreisvisum – dat volgens uw verklaringen buiten uw wil en medeweten voor u werd aangemaakt – gestolen had, danig ondermijnd door deze zelfde objectieve gegevens.

Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd om te vertellen wat er allemaal in het paspoort stond, wanneer u het uiteindelijk in handen kreeg, antwoordde u initieel dat u het paspoort zelfs niet had geopend (zie notities CGVS 1, p.10). Nogmaals gevraagd of u kan vertellen of u visa of stempels in uw paspoort kon bemerken, nadat het u in handen kwam, antwoordde u dat u verbaasd was wanneer u in uw paspoort keek, omdat er verschillende stempels in het paspoort te bemerken waren, terwijl u deze pas in het jaar 2018 in handen had gekregen. U stelde dat er een uitreisvisum in geregistreerd stond, een betalingsstempel van de Soedanese overheid, en stempels van de luchthaven van Soedan, terwijl u uw paspoort nooit via de luchthaven had gebruikt, behalve voor uw vertrek uit de stad Khartoem, naar Ethiopië (zie notities CGVS 1, p.10). Gevraagd van wanneer de uitreisstempel van Eritrea dateerde, antwoordde u – weinig ernstig – dat data voor u niet echt belangrijk zijn (zie notities CGVS 1, p.11). Gevraagd hoe lang het Eritrese uitreisvisum geldig was, stelde u niet te weten of het beperkt was of niet, en zei u – opnieuw weinig ernstig – dat u er niet eens naar had gekeken. U herhaalde dat u zélf nooit in

staat zou zijn geweest een dergelijk paspoort te verkrijgen. Nogmaals gevraagd of het paspoort dan niet goed heeft bekeken, wanneer u het na drie jaar in uw handen kreeg, antwoordde u opnieuw dat u er niet op heeft gelet, omdat u bang was (zie notities CGVS 1, p.12). U was immers bang toen u zag dat u een uitreisvisum had dat u nooit had gebruikt, en u stelde dat deze mensen alles kunnen doen. U stelde slechts één Eritrees uitreisvisum te hebben bemerkt in uw paspoort. Nochtans, beschikt het CGVS over de kopieën van uw paspoort. In dit paspoort is inderdaad slechts één Eritrees uitreisvisum te bemerken – terwijl u verklaarde verschillende malen naar Soedan te zijn gereisd in het kader van uw missies. U werd dan ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geconfronteerd met de kopieën van uw paspoort, en zodoende werd gesteld dat de stempels en visa in uw paspoort niet overeenstemmen met uw verklaringen (zie notities CGVS 1, p.24). Er werd bovendien gesteld dat u volgens de informatie in uw paspoort evengoed nooit naar Eritrea teruggekeerd zou kunnen zijn, nadat u het land verliet in het jaar 2015 met behulp van een uitreisvisum. U antwoordde echter enkel dat u het ook raar vindt, maar dat het een kopie is van uw Eritrees paspoort, en dat er inderdaad een uitreisvisum in te bemerken valt, zoals u ook eerder had verklaard. Daarna verwees u naar de Soedanese stempels in het paspoort die aangeven dat u met het vliegtuig Soedan zou hebben verlaten, en verklaarde u dat u dit nooit had gedaan. Gevraagd naar de duidelijke registraties van uw verblijf in Khartoem die in het paspoort aanwezig zijn, en gevraagd naar meer duidelijkheid hieromtrent, kon u enkel – nietszeggend – stellen dat het inderdaad registraties zijn van wanneer u het land [Soedan] binnen was gekomen. Nogmaals uitdrukkelijk geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de gegevens uit het paspoort, en gewezen op het feit dat er geen enkele aanwijzing in het paspoort aanwezig is over uw verblijfplaatsen tussen 1 januari 2016 [uitreisstempel Soedan] en 25 november 2018 [inreisstempel Soedan], antwoordde u opnieuw – weinig ernstig – dat u het ook raar vindt, maar dat dat hun spel is. U herhaalde dat u nooit met het vliegtuig heeft gereisd vanuit de stad Khartoem, en dat u niet weet hoe u dan een uitreisstempel heeft van de luchthaven in Khartoem. U herhaalde eveneens dat u uw paspoort nooit heeft gezien, wanneer ze [uw overste W.B. (...)] er mee naar de douane gingen (zie notities CGVS 1, p.25). Gevraagd waar u dan bent geweest tussen 1 januari 2016 en 11 november 2018 – gezien er een duidelijke hiaat in uw paspoort is te bemerken tussen deze data - antwoordde u opnieuw echt niet te weten hoe deze stempels in uw paspoort terecht kwamen, en stelde u dat zij machtig zijn, omdat zij deze stempels in uw paspoort hebben gezet. Gevraagd om welke redenen zij [het Eritrese regime] deze stempels in uw paspoort zouden plaatsen, terwijl u helemaal niet gereisd heeft, of helemaal niet op deze manier heeft gereisd, antwoordde u opnieuw dat zij alles kunnen doen wat ze willen, dat u het ook heel raar vindt, en dat zij gevaarlijk zijn, en niet te onderschatten. Het dient opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de missies die u in Soedan zou hebben ondernomen, samen met uw overste W.B. (...), absoluut niet overeenstemmen met de gegevens in uw paspoort, en dat u voor deze tegenstellingen slechts weinig ernstige en weinig overtuigende verklaringen heeft.

U kreeg echter ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opnieuw de kans om u nader te verklaren omtrent de gegevens in uw paspoort, maar opnieuw heeft u deze kans geenszins gegrepen (zie notities CGVS 2, p.21). Zo werd u geconfronteerd met het feit dat in uw paspoort verschillende registraties zijn te bemerken bij de Soedanese administratie, maar u bleef erbij dat u enkel een kopie [van het paspoort] had gekregen van W.B. (...), en dat ook het uitreisvisum door hem was aangevraagd. U herhaalde nooit een vlucht te hebben genomen vanuit Khartoem, en dat u in het jaar 2015 met de auto Soedan was binnengekomen, evenals tijdens alle andere missies in Soedan. Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen allerminst geloofwaardig zijn, en dat u volgens het paspoort gewoon zou kunnen zijn vertrokken uit Eritrea, in het jaar 2015, met behulp van een uitreisvisum, om daarna nooit te zijn teruggekeerd, antwoordde u dat u in het jaar 2018 het Eritrea verliet en naar Soedan ging, dat u een Belgisch visum kocht in Soedan, en dat u dan via Ethiopië naar België reisde. Er dient opnieuw opgemerkt dat u ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud naliet om geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de gegevens in uw paspoort.

Doch, u kreeg ook tijdens het derde persoonlijk onderhoud de kans om de waarheid te vertellen over uw paspoort, en de stempels en visa die erin zijn te bemerken (zie notities CGVS 3, p.18). Tijdens dit derde persoonlijk onderhoud had u toegegeven meer te weten over de missies in Soedan dan u tijdens de twee eerdere persoonlijke onderhouden had beweerd. U stelde meerdere malen voor langere tijd naar Soedan te zijn gereisd, en ook illegaal tussen Eritrea en Soedan te hebben gereisd. U stelde bovendien uw paspoort te hebben gestolen om uit de Eritrese dienstplicht te deserteren. U werd echter geconfronteerd met het feit dat - zelfs na deze wijziging van uw verklaringen -, uw verklaringen nog steeds niet overeenstemmen met de gegevens in uw paspoort (zie notities CGVS 3, p.18). U stelde echter dat u vanaf het begin eerlijk was geweest over uw paspoort. U herhaalde dat u het paspoort slechts zag wanneer u het in uw handen had, vlak voor uw vertrek uit Soedan. U herhaalde eveneens dat u verbaasd was over het paspoort en de stempels die zich in het paspoort bevonden, en dat u zich afvroeg of iemand anders met uw paspoort had gereisd. U herhaalde opnieuw dat zij [uw Eritrese oversten] machtig zijn en doen wat ze willen. Er dient echter opgemerkt dat uw verklaringen danig

weinig hout snijden. De handelingen van uw Eritrese oversten, of de Eritrese autoriteiten, kunnen immers absoluut niet logisch of begrijpelijk worden geacht. Er kan dan ook niet worden ingezien om welke redenen de Eritrese autoriteiten uitreis- en inreisstempels zouden plaatsen in het paspoort van een gewone soldaat in dienstplicht (zoals u zichzelf heeft voorgedaan tijdens de drie persoonlijke onderhouds), zonder dat deze persoon effectief heeft gereisd, en dus zonder dat zij daar enige reden voor zouden hebben. Bovendien, kan überhaupt niet worden ingezien om welke reden uw Eritrese overste, W.B. (...), een paspoort voor u zou regelen, gezien u tijdens het derde persoonlijk onderhoud heeft gesteld dat u tijdens de missies in Soedan ook illegaal de grens over ging. Opnieuw geconfronteerd met deze vaststellingen, zei u de vraag niet te kunnen beantwoorden, omdat u het zelf niet weet (zie notities CGVS 3, p.18). U zei niet te weten hoe ze denken, wat ze hebben gedaan en wat ze van plan waren. U herhaalde opnieuw dat u het heel raar vond, en dat de enige reis die u zélf met uw paspoort heeft gemaakt, de uitreis naar Ethiopië betreft, in het jaar 2018. U bevestigde ook dat uw uitreis uit Eritrea, in 2015, correct was, maar dat u over de andere stempels en registraties in Soedan niets weet. U werd dan ook opnieuw geconfronteerd met uw weinig geloofwaardige verklaringen, en zodoende werd opnieuw gesteld dat u volgens uw paspoort evengoed kon zijn gedemobiliseerd – na een legerdienst van twintig jaar –, een uitreisvisum kon hebben aangevraagd, en op die manier Eritrea kon hebben verlaten (zie notities CGVS 3, p.19). U ontkende echter deze stelling, en zei dat u nog steeds heen en weer ging tussen Eritrea en Soedan omwille van de missies. U wees de protection officer in kwestie er opnieuw op dat er een stempel in het paspoort was geplaatst van een uitreis uit de stad Khartoem, met het vliegtuig, die u niet had gemaakt, en dat er – indien u werkelijk naar een ander land was gereisd – ook een inreisstempel in het paspoort aanwezig zou moeten zijn. Uiteindelijk werd u geconfronteerd met het feit dat u voor de Eritrese veiligheidsdiensten werkte, en dat het dus zeer goed mogelijk was dat u ook een tweede paspoort had, maar u bleef erbij dat dit paspoort het enige was dat u had, en dat u niet weet of zij er voor u twee, drie of vier hebben aangevraagd.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, namelijk de duidelijke tegenstrijdige verklaringen omtrent het bemachtigen van een kopie van uw paspoort tijdens uw verblijf in Soedan, uw weinig geloofwaardige verklaringen over het tijdstip van de conceptie en de geboorte van uw dochter, uw allerminst geloofwaardige verklaringen omtrent de tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en de gegevens in uw paspoort, en het feit dat u systematisch uw rol binnen het Eritrese leger heeft geminimaliseerd, dient dan ook geconcludeerd dat u geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u uw paspoort niet zelf heeft aangevraagd, nooit in uw eigen handen heeft gehad, of niet zelf heeft gebruikt. Sterker nog, uit bovenstaande vaststellingen kan enkel worden afgeleid dat u geenszins een duidelijk zicht biedt op uw verblijfplaatsen en activiteiten, in het kader van uw buitenlandse missies, nadat u Eritrea verliet in het jaar 2015, met behulp van een uitreisvisum. Gegeven bovenstaande vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat u dit paspoort buiten uw wil, en enkel in het kader van uw dienstplicht werd aangemaakt, en dat u zelf geen aandeel had in het aanvragen van een paspoort met uitreisvisum. Zodoende kan enkel worden geconcludeerd, dat u geenszins aannemelijk kan maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van uw desertie uit de Eritrese dienstplicht, en uw vermeende illegaal vertrek uit Eritrea. Uw verklaringen wijzen enkel op een legaal vertrek uit Eritrea, maar de werkelijke redenen van dit vertrek kunnen niet worden vastgesteld. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze nochtans omstandige motivering niet één concreet en dienstig argument aan. Met zijn loutere herhaling en bevestiging van de verklaringen die hij eerder aflegde over de stempels in zijn paspoort, doet verzoeker aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen namelijk hoegenaamd geen afbreuk. Alle andere, voormelde motieven worden door verzoeker geheel ongemoeid gelaten. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

3.4. Verzoeker haalde daarnaast aan dat hij problemen zou hebben gekend met een neef aan moederszijde.

Verzoeker laat de bestreden beslissing te dezen echter volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Wat betreft de motieven die u aanhaalde in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, en die handelen over een vrees voor uw familieleden aan moederszijde, omwille van een erfeniskwestie, dienen de hierna volgende vaststellingen te worden gedaan. U stelde dat u problemen had met uw neef aan moederszijde, genaamd W.M. (...), omwille van de erfenis van uw moeder (zie notities CGVS 1, p.19). U stelde dat deze neef ervoor had gezorgd dat u gearresteerd en opgesloten werd, in het jaar 1998 (zie notities CGVS 1, p.20). Uw neef begon lastig te doen wanneer hij zich realiseerde dat hij geen deel zou hebben in de erfenis van uw moeder. Deze problemen begonnen in de jaren 1997 en 1998. U stelde dat uw neef W. (...) ervoor had gezorgd dat u vier maanden was opgesloten, omdat hij een verantwoordelijke officier was (zie notities CGVS 1, p.20-21). U werd uiteindelijk vrijgelaten, en u kon

terugkeren naar uw plaats van aanstelling (zie notities CGVS 1, p.21). Nadien heeft u slechts twee keer opnieuw problemen gehad met deze persoon. In het jaar 2008 is hij bij u langs gekomen om u te proberen overtuigen om afstand te doen van de erfenis [het huis] van uw moeder. In het jaar 2016 heeft hij u aangevallen met een mes. Daarna had u geen problemen meer met deze persoon. Naast het feit dat de door u vermelde motieven niet meer als actueel kunnen worden beschouwd, dient eveneens te worden vastgesteld dat deze door u geopperde motieven klaarblijkelijk geen verband houden met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit bovenstaande verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. U heeft deze motieven ook allerminst opnieuw aangehaald tijdens uw tweede en derde persoonlijk onderhoud (zie notities CGVS 2, p.21 en CGVS 3, p.20-21).”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze niet dienstig weerlegt of betwist, blijven zij onverminderd gelden.

Ten overvloede kan overigens worden opgemerkt dat verzoeker, zo hij al en nog steeds problemen zou kennen met zijn neef, *quod non*, gelet op de hoger gedane vaststellingen en de hoge connecties die hij klaarblijkelijk heeft binnen het Eritrese regime, in het geheel niet aannemelijk maakt dat hij zich hiertegen niet zou kunnen beschermen in eigen land.

3.5. De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegt of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.6. Gelet op het voorgaande, is verzoekers verwijzing naar algemene informatie betreffende de legerdienst, deserteurs en de situatie in Eritrea voorts niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Dergelijke informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Eritrea daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gezien verzoeker blijkens het voorgaande in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt, is zijn betoog inzake en kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing met betrekking tot een eventuele uitsluiting van dergelijke bescherming verder niet dienstig.

3.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakte de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT